

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Česká republika – Okresní soud v Karlových Varech**, se sídlem Moskevská 1163/17, 360 33 Karlovy Vary, *zastoupeného JUDr. Ladislavou Indrovou, advokátkou ve sdružení Vovsí, Rösch, Kocina a spol., advokátní kancelář, se sídlem Malá 6, 301 00 Plzeň*, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary, *za účasti osoby zúčastněné na řízení: RE Moskevská spol. s r.o., se sídlem Rubeška 215/1, 190 00 Praha 9, IČ 28208714, zastoupené Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem, HAVEL & HOLÁSEK s.r.o., advokátní kancelář, se sídlem Týn 1049/3, 110 00 Praha 1*, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru stavební úřad, ze dne **29.9.2010 č.j. 1004/SÚ/10-22**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni osobně dne 29.11.2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru stavební úřad, ze dne 29.9.2010 č.j. 1004/SÚ/10-22 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, stavebního úřadu (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*stavební úřad*“), ze dne 1.3.2010

sp.zn. SÚ/5505/09/Ko-330 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“ nebo „*stavební povolení*“), kterým bylo podle § 115 stavebního zákona vydáno stavební povolení na stavbu „Polyfunkční dům, Moskevská ul., Karlovy Vary“ (dále též jen „*Stavba*“).

Stavební řízení bylo upraveno zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*stavební zákon*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

Žalobce považoval napadené i prvoinstanční rozhodnutí za věcně nesprávná a nezákonná, přičemž vyslovil přesvědčení, že postupem správních orgánů byl zkrácen na právech, která mu přísluší. V obecné rovině žalobce namítal, že v řízení před prvoinstančním správním orgánem, jakož i v řízení před žalovaným uplatnil ve vztahu k vedenému stavebnímu řízení vícero námitek, a to jak stavebního tak správně-procesního charakteru. Žalobcovými námitkami se pak žalovaný, jak je dle žalobce patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, přinejmenším formálně zabýval, avšak dle názoru žalobce tyto námitky zcela nesprávně posoudil, či se jimi zabýval nedostatečně. Vlastní žalobní námitky žalobce specifikoval v celkem třinácti bodech.

[II]

Právní moc napadeného rozhodnutí

Žalobce vyslovil pochybnosti o tom, zda lze považovat rozhodnutí o stavebním povolení na Stavbu, které vydal prvoinstanční správní orgán, za pravomocné. V této souvislosti žalobce upozornil na to, že v průběhu odvolacího řízení byla žadatelem o stavební povolení udělena plná moc k zastupování jak v předmětném stavebním řízení, tak v odvolacím řízení [žalobcem zdůrazněno – pozn. soudu] proti prvoinstančnímu rozhodnutí Mgr. Josefu Hlavičkovi, advokátovi. Ve spisu k odvolacímu řízení, který je součástí spisu o stavebním řízení ve věci Stavby, nebyl právními zástupci žalobce při nahlédnutí do spisu nalezen doklad o doručení rozhodnutí žalovaného [tedy napadeného rozhodnutí] tomuto zmocněnému zástupci. Tím byl dle žalobce porušen § 33 odst. 1 a § 33 odst. 2. písm. b) správního řádu, když dle § 34 odst. 2 správního řádu platí, že s výjimkou případů, kdy má zastoupený v řízení něco vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak. S ohledem na uvedené bylo dle žalobce možné dovozovat, že doposud nemohly nastat, v důsledku absence doručení právnímu zástupci žadatele o stavební povolení jakožto jednoho z účastníků stavebního řízení, právní účinky napadeného rozhodnutí.

[III]

Podmínka č. 14 a č. 15 pravomocného územního rozhodnutí

Žalobce v rámci tohoto žalobního bodu poukázal na to, že návrh na vydání stavebního povolení (ze dne 20.5.2009) nebyl podán v souladu s podmínkami územního rozhodnutí, konkrétně jeho podmínkami č. 14 a č. 15. Žalobce znění těchto podmínek citoval a následně uvedl: „*V posuzované záležitosti je třeba připomenout, že shora citovanými podmínkami č. 14*

a č. 15 prvoinstanční správní orgán vyhověl námitkám žalobce, které byly vzneseny v průběhu územního řízení. V odůvodnění územního rozhodnutí k této podmínce uvedl: "Stavební úřad posoudil předloženou dokumentaci k územnímu řízení a ukládá zhotoviteli rozpracovat detailně v dokumentaci pro stavební řízení odvodnění objektu a provedení zemních kotev a tuto dokumentaci konzultovat s okresním soudem před vlastní realizací v souladu s podmínkou č. 14 tohoto rozhodnutí".“.

Žalobce dále uvedl, že v nadcházejícím průběhu stavebního řízení zaujal prvoinstanční správní orgán ke splnění podmínky č. 14 stanovisko, konkrétně v odůvodnění stavebního povolení, že se již před zahájením stavebního řízení zabýval otázkou, zda tato podmínka byla splněna. Žalobce v té souvislosti upozornil, že prvoinstanční správní orgán již dále nerozvedl, v jakém řízení, na základě jakého podnětu a na základě jakých podkladů se touto otázkou zabýval, či zda svoje vlastní rozhodnutí zkoumal z moci úřední a jakým právním úkonem toto zkoumání zakončil. V každém případě stavební úřad dospěl k závěru, že pokud ukotvení stavební jámy nebude zasahovat na pozemek souseda, není možné souhlas tohoto souseda vyžadovat. V případě, že by stavební úřad takový souhlas požadoval, dopouštěl by se protiprávního jednání. Tento závěr potvrdil i žalovaný v napadeném rozhodnutí [žalobce následně citoval příslušnou pasáž napadeného rozhodnutí].

Dle žalobce bylo třeba akcentovat, že jak prvoinstanční správní orgán, tak žalovaný v odůvodnění svých rozhodnutí, nevysvětlili rozpor mezi územním rozhodnutím, ve kterém byly v podmínkách č. 14 a č. 15 uloženy povinnosti zhotoviteli stavby, a stavebním povolením, kde byly shledány jako protizákonné. Protože správní orgán [rozuměj stavební úřad] vyhověl žalobcově námitce o umístění kotev na žalobcově pozemku č. 1839 v k.ú. Karlovy Vary [odkaz na příslušné stránky územního rozhodnutí] a toto promítl do podmínky č. 14 územního rozhodnutí, byl žalobce toho názoru, že tato podmínka, v případě, že nedošlo ke změně příslušné části územního rozhodnutí, musela být naplněna bez ohledu na jiné, stavebníkem později navržené řešení ukotvení stavební jámy (namísto kotev výpažnicemi ve vztahu k pozemku žalobce).

Pokud žalovaný, stejně jako prvoinstanční správní orgán, dospěl k názoru, že vyžadovat žalobcův souhlas ke způsobu založení stavby ve smyslu podmínky č. 14 územního rozhodnutí je protiprávní jednání, tak bylo jeho povinností tento závěr náležitě zdůvodnit, což neučinil. V tomto smyslu je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce v té souvislosti zdůraznil, že byť stavebník následně změnil ukotvení stavební jámy (namísto kotev výpažnicemi ve vztahu k pozemku žalobce), neznamená to, že bez změny pravomocného územního rozhodnutí neměl povinnost naplnit jeho podmínky č. 14 a č. 15 ve smyslu souhlasného stanoviska žalobce. V té souvislosti žalobce současně poukázal na svůj výslovný nesouhlas k později stavebníkem předloženému návrhu kotvení stavební jámy formou výpažnic, který písemně sdělil prvoinstančnímu správnímu orgánu v podání ze dne 10.2.2010.

[III]

Zakládání stavby, zhoršení světelných podmínek, přesah požárně nebezpečného prostoru

Žalobce uvedl, že v průběhu stavebního řízení namítl, že návrh na zahájení řízení je v rozporu s platnou vyhláškou č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, a vyslovil zásadní nesouhlas se způsobem založení stavby a hloubkou založení stavby, neboť navrženou novostavbou dojde ke změně režimu spodních vod. V důsledku toho bude ohrožena stabilita a mechanická pevnost základů budovy okresního soudu. V souvislosti s tím žalobce předložil, spolu s námitkami ze dne 21.1.2010, znalecký posudek č. 03/2009 vypracovaný Ing. Jiřím Birkou dne 28.8.2009 (dále též jen „ZP 03/2009“), na jehož základě namítal nesouhlas s návrhem na vydání stavebního povolení, a to kromě jiného ve vztahu a) k projektovanému založení a hloubce stavby, neboť jak vyplývá z výše uvedeného posudku, navrženou novostavbou dojde ke změně režimu spodních vod, v důsledku čehož bude ohrožena stabilita a mechanická pevnost základů budovy okresního soudu; b) ke zhoršení světelných podmínek v západním křídle budovy žalobce (okresního soudu), a to v důsledku projektovou dokumentací zamýšleného umístění a výšky Stavby; c) k přesahu požárně nebezpečného prostoru na pozemek a budovu žalobce (okresního soudu).

Žalobce namítal, že žalovaný, resp. prvoinstanční správní orgán, se v napadeném, resp. prvoinstančním rozhodnutí, omezil pouze na konstatování, že vyhláška č. 268/2009 Sb. se s ohledem na přechodné ustanovení obsažené v § 56 na danou věc nevztahuje, a proto se postupuje dle vyhlášky č. 137/1998 Sb. Věcně se ale obsahem jednotlivých námitek vůbec nezabýval, i když příslušná ustanovení vyhlášky č. 137/1998 Sb. jsou v principu obsahově totožná. Správní orgány obou stupňů zaujaly v rozporu s celkovým obsahem předloženého ZP 03/2009 stanovisko, že ten se Stavby netýká, neboť již nejsou použity kotvy pro stabilizaci pažení stavební jámy, a více se jím nezabývaly.

Žalobce v rámci této námítky rovněž uvedl, že žalovaný dále ve vztahu k ZP 03/2009 prezentoval v napadeném rozhodnutí, že všechny části projektové dokumentace jsou zpracovány odborně zdatnými osobami, a proto stavební úřad neměl důvod stanovovat znalce ke zpracování znaleckého posudku, který by výsledek jejich činnosti ověřil. K tomu žalobce v obecné rovině podotkl, že zpracovatelé projektové dokumentace realizují činnost na pokyn a v zájmu stavebníka, a z tohoto pohledu tak nelze vyloučit jejich tendenční přístup.

Stran námítky blíže rozvedené pod bodem a) žalobce připomněl dle jeho názoru zásadní závěr ZP 03/2009, který se z hlediska jeho obsahu týká nejen kotvení pažení, ale i vlastního hloubení stavební jámy (cit.: „*Konstrukční systém budovy soudu je vlivem výskytu četných klenebných soustav velmi citlivý k otřesům i poklesům, zapříčiněným změnami podzákladí. Proto stavební činnost spojená se zřízením stavební jámy (vrtání, injektáže i aktivace kotev) může způsobit spolu s možným odvodněním podzákladí touto stavební činností vnesení takových sil a vlivů, které zapříčiní objemové změny podzákladí a následné sedání budovy a její statické porušení. Shodný dopad na budovu soudu lze očekávat i při hloubení vlastní stavební jámy. Tím, že je navržena jako netěsná, může způsobit vzhledem ke geologické stavbě území narušení stávajícího vodního režimu a tím rovněž změny v podzákladí jak soudu, tak sousedních objektů.*“).

Žalobce konstatoval, že s námitkou vlivu hloubení stavební jámy na budovu okresního soudu se stavební úřad nijak nezabýval. Odmítnutí této námítky nijak neodůvodnil,

čímž porušil § 68 odst. 3 správního řádu. Toto pochybení následně nezhojil ani žalovaný v napadeném rozhodnutí, který se rovněž po věcné stránce touto námitkou nezabýval.

Žalobce dále připomněl, že v reakci na nově předložený návrh stavebníka týkající se změny části projektové dokumentace pro zajištění stavební jámy, v němž stavebník nahradil (ve vztahu k budově a pozemku žalobce) původní použití kotev použitím výpažnic a jejich opor, předložil v průběhu odvolacího řízení další znalecký posudek Ing. Jiřího Birký č. 01/2010 ze dne 30.4.2010 (dále též jen „ZP 01/2010“), jehož závěry prokazují, že nově navrhované založení Stavby neposkytuje bezpečnou ochranu budovy okresního soudu, ani souvisejících konstrukcí, které leží na přilehlém pozemku. Ani s tímto znaleckým posudkem se žalovaný, dle žalobce, věcně nezabýval, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí opětovně formálně odkázal na to, že všechny části projektové dokumentace jsou zpracovány oprávněnými, odborně zdatnými osobami, a proto nebyl důvod stanovovat znalce ke zpracování znaleckého posudku, který by výsledek jejich činnosti ověřil. Jako důkaz žalobce v té souvislosti navrhoval revizní hydrogeologický posudek.

Stran námitky konkretizované v bodě b) žalobce uvedl, že na základě závěrů ZP 03/2009 vznesl ve stavebním řízení námitku týkající se zhoršení světelných podmínek v západním křídle budovy okresního soudu, a to v důsledku projektovou dokumentací zamýšleného umístění a výšky Stavby. Uvedenou námitkou se stavební úřad vůbec nezabýval, a to bez jakéhokoliv odůvodnění, čímž dle žalobce porušil § 68 odst. 3 správního řádu. Toto pochybení nebylo zhojeno ani postupem žalovaného, který se k námitce zhoršení světelných podmínek v západním křídle budovy okresního soudu omezil na konstatování, že problematika denního osvětlení, resp. zastínění sousedních objektů navrhovanou stavbou, je řešena v územním řízení, kde mohly být námitky ohledně této záležitosti uplatněny a tudíž k nim v současné době nebude přihlíženo. Žalovaný si sice z žalobcova podnětu v odvolacím řízení vyžádal ke stanovisku Krajské hygienické stanice Karlovarského kraje ze dne 29.5.2009 č.j. H555K2KV2895S/29509 (které se dle žalobcova názoru vůbec nezabývalo vlivem Stavby na denní osvětlení a zhoršení pracovních podmínek v trvalých pracovištích v budově okresního soudu) stanovisko odboru veřejného zdraví Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 24.5.2010 č.j. 26602/2010-1/OVZ, avšak i přesto zůstala námitka ohledně vlivu navrhovaného polyfunkčního domu na denní osvětlení a oslunění budovy okresního soudu nedoručena vzhledem k tomu, že vzájemný odstup obou staveb ve stavebním řízení se z důvodu jiného umístění stavby v projektové dokumentaci pro stavební povolení [zde odkaz na žalobní bod č. XII] podstatně liší od údajů uvedených v posudku doc. Ing. Jana Kaňky, Ph.D., který byl zřejmě podkladem pro vydání územního rozhodnutí, když žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje na straně 11 na studii denního osvětlení bez jejího bližšího označení. Problematika zhoršení světelných podmínek v západním křídle budovy okresního soudu zůstala, dle žalobce, ve stavebním řízení nedoručena.

K námitce konkretizované v bodě c) žalobce uvedl, že v průběhu stavebního řízení vznášel námitku týkající se přesahu požárně nebezpečného prostoru (dále též jen „PNP“) na pozemek a budovu soudu, a to jak v ZP 03/2009, tak opakovaně v podání ze dne 10.2.2010. ZP 03/2009 doporučuje prověřit požární odstup prosklené stěny východního průčelí polyfunkčního domu, když požadavek na odstup dle požární zprávy je 11 m, situace v požární zprávě není opatřena kótou. Skutečná vzdálenost dle celkové situace

(Stavby) je 9,013 m. Žalobce dále v odvolání proti stavebnímu povolení znovu uvedl, že vzdálenost hranice PNP Stavby je dle požární zprávy 11 m, vzdálenost budovy soudu je však dle odměření z výkresu F.1.3.07 dokumentace pro stavební povolení pouze 8,5 m a dle výkresu F.1.3.08 dokumentace pro stavební povolení pouze 5,65 m. PNP tak zasahuje na plášť budovy okresního soudu, přičemž žalobce uzavřel, že v předložené dokumentaci nebyl nijak posouzen vliv Stavby na požární bezpečnost budovy okresního soudu. Žalobce proto žádal o projednání stanoviska ze dne 18.5.2009 č.j. HSKV-490/PCNP-2009 nadřízeným orgánem. K tomu žalobce připomněl, že ve vztahu k přesahu PNP na pozemek a budovu soudu se prvoinstanční správní orgán odkázal na závazné stanovisko ze dne 18.5.2009 č.j. HSKV-490/PCNP-2009, přičemž vyslovil ničím nedoložený názor, že není předpoklad budoucí přístavby okresního soudu, kterou by omezovala stavba povolovaná v tomto rozhodnutí. K tomu žalobce zdůraznil, že rozhodnutí o tom, zda se bude provádět v budoucnu přístavba Okresního soudu v Karlových Varech, přísluší především vlastníkově budovy a úvahy stavebního úřadu jsou v tomto směru irelevantní. Dle žalobce bylo zřejmé, že pokud PNP přesahuje na sousední pozemek soudu, omezuje vlastníka pozemku nad míru obvyklou a zhoršuje požární bezpečnost budovy soudu, neboť zcela překrývá únikovou cestu z budovy a zasahuje její obvodový plášť, včetně okenních otvorů. Žalobce podotkl, že s touto skutečností, která již byla obsahem žalobcova odvolání proti rozhodnutí o stavebním povolení, se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí žádným způsobem nevypořádal.

K námitce, která se týkala přesahu PNP na pozemek a budovu soudu, si žalovaný v průběhu odvolacího řízení vyžádal (z žalobcova podnětu) ke stanovisku Hasičského záchranného sboru Karlovarského kraje ze dne 18.5.2009 č.j. HSKV-490/PCNP-2009, které dle názoru žalobce dostatečně neposuzuje dokumentaci týkající se posouzení vlivu Stavby na požární bezpečnost budovy okresního soudu, stanovisko Ministerstva vnitra, Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky, které pak následně předložilo své stanovisko ze dne 28.7.2010 č.j. MV-47682-4/PO-C-2010, z něhož vyplývá, že je nutné doplnit požárně bezpečnostní řešení, respektive upřesnit postup výpočtu odstupových vzdáleností, včetně uvedení všech vstupních dat. To je pak třeba předložit k posouzení s žádostí o nové stanovisko na HZS Karlovarského kraje. Za tohoto stavu bylo dle žalobcova vyjádření prezentovaného jak v podání ze dne 11.8.2010, tak ze dne 27.9.2010, vyloučeno, aby žalovaný potvrdil prvoinstanční rozhodnutí. Tento opakovaně prezentovaný žalobcův závěr byl navíc podpořen navazujícím stanoviskem Ministerstva vnitra, Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky ze dne 17.9.2010 č.j. MV-83886-2/PO-C-2010, které reagovalo na nové závazné stanovisko HZS Karlovarského kraje ze dne 2.9.2010 č.j. HSKV-2485-2/2010-PCNP, přičemž v tomto stanovisku je stanovena podmínka, že pro vydání kolaudačního souhlasu je nezbytné, aby stavebník doložil příslušné doklady deklarující požadované vlastnosti stavebních výrobků a stavebních konstrukcí vyplývající z požárně bezpečnostního řešení.

Žalobce byl toho názoru, že jak na základě následně uvedeného stanoviska, tak stanoviska HZS Karlovarského kraje ze dne 2.9.2010, došlo ke změně návrhu na vydání stavebního povolení, a to k přepracování požárně bezpečnostního řešení Stavby. Za této situace došlo ke změně návrhu na vydání stavebního povolení, a to ke změně oproti schválené projektové dokumentaci pro stavební povolení v důsledku přepracování požárně bezpečnostního řešení Stavby. Proto by bylo, dle žalobcova názoru, procesně správným

postupem žalovaného zrušit rozhodnutí o stavebním povolení a vrátit věc prvoinstančnímu správnímu orgánu k novému projednání, který by v něm vycházel z nové dokumentace pro stavební řízení. Žalovaný nemohl rozhodovat o skutečnostech, které nebyly předmětem prvoinstančního řízení. K tomu je ze zákona nepřislušný. Dle žalobcova názoru zkrátil žalovaný tímto postupem žalobcova práva, když mu odebral možnost uplatnit k zásadně přepracované důležité části projektové dokumentace námitky v rámci prvoinstančního řízení.

[IV]

Založení stavby - hydrogeologický posudek

Žalobce konstatoval, že již v průběhu stavebního řízení uplatnil námitky ve vztahu k hydrogeologickému posudku Ing. Jany Fulkové z října 2009, který byl zpracován na základě objednávky stavebníka a který, dle žalobcova mínění, obsahoval zásadní rozpory.

V posudku Ing. Fulkové je uvedeno, že projektované zemní práce budou zasahovat do úrovně 384,05 m n.m. a k této hloubce byl proveden velmi zjednodušený výpočet depresního kužele. Podle žalobce však z výkresu F.1.3.08 dokumentace pro stavební povolení (v němž není slovně označena hladina podzemní vody) vyplývá, že hloubka jámy je projektovaná na úroveň 380,65 m n.m., záporová stěna má být založena v úrovni 377,65 m n.m. a založení objektu na pilotách dokonce v blíže neurčené hloubce ještě hlouběji pod záporovou stěnou. Z tohoto důvodu žalobce zásadně nesouhlasil se závěrem předloženého posudku Ing. Fulkové, ve kterém se mj. uvádí, že snížení hladiny spodní vody nepřesáhne běžnou amplitudu 0,4 m a je prý možné, že se neprojeví vůbec. V té souvislosti žalobce zaujal závěr, že rozpory mezi posudkem Ing. Fulkové a projektem měl zjistit již prvoinstanční správní orgán a vyžádat si ve věci nezávislý znalecký posudek s tím, že posudek Ing. Fulkové měl být prvoinstančním správním orgánem pro jeho zásadní rozpory s projektem odmítnut. Požadavkem na zpracování nezávislého znaleckého posudku se stavební úřad nezabýval, odmítnutí žalobcova požadavku neodůvodnil, čímž porušil § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce podotkl, že k námitce ohledně rozporů uvedených v posudku Ing. Fulkové prvoinstanční správní orgán uvedl, že při studiu posudku Ing. Fulkové zjistil, že žalobce se nejspíše zmylil, neboť zaměnil úroveň hloubky jámy (377,65 m n.m.) s uvažovanou úrovní hladiny spodní vody, a uzavřel, že v posudku Ing. Fulkové jsou výškové úrovně uvedeny správně. Žalobce však toto konstatování považoval za nesprávně, neboť jak posudek, tak příslušné výkresy stavební dokumentace (F.1.3.07 a F.1.3.08) a technická zpráva jsou nejednotné a zmatečné zejména ve vztahu k uvažované úrovni hladiny podzemní vody, hloubce stavební jámy a k hloubce zemních prací. Uvedené konstatování stavebního úřadu však nic nemění na existenci závažných rozporů v tomto posudku. Ing. Fulková vychází při výpočtu depresního kužele z rozměrů stavební jámy 20 x 15 m. Dle předložené dokumentace má prostor stavební jámy rozměry 50 x 18 - 39 m. Kubatura stavební jámy činí min. 6 500 m³. Výkop se provádí do hloubky od 4 m do 8,5 m oproti stávajícímu terénu. I bez zvláštních hydrologických znalostí je zřejmé, že tak velký objem zemních prací v blízkosti základů budovy žalobce ve vzdálenosti pouze 5,2 m a v hloubce 9 metrů pod základovou spárou budovy soudu se musí projevit znatelným poklesem hladiny spodní vody, což bude mít důsledek na stabilitu budov v blízkosti výkopu.

Ing. Fulková dále v posudku uvádí, že ve vzdálenosti 9 m od stavební jámy dojde k poklesu hladiny spodní vody maximálně o 0,4 m, což má být běžná úroveň poklesu v průběhu roku. Neuvádí však, zda se jedná o pokles dočasný či trvalý a zda v následujících ročních obdobích může dojít k dalšímu poklesu hladiny vlivem střídání ročních období. Uváděná hodnota 0,4 m však není vůbec pro posouzení poklesu hladiny spodní vody pod budovou soudu směrodatná. Jak vyplývá z výkresu F.1.3.08, vzdálenost výkopu od základů budovy soudu pouze je 5,65 m a výpočet měl být tedy proveden pro tuto vzdálenost a pro hloubku výkopu 9 metrů, nikoliv 6 metrů. Pokud by byl výpočet proveden pro tyto skutečné hodnoty, musela by Ing. Fulková dojít k podstatně větším hodnotám, než k uváděným 0,4 m. Výpočet Ing. Fulkové se vůbec nezabývá tím, k jakému poklesu hladiny spodní vody dojde na hranici pozemku žalobce, tj. přímo na hranici základové jámy v místě, kde se nachází ohradní zeď areálu okresního soudu, a jaké důsledky to pro stabilitu této zdi bude mít. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že budova okresního soudu má status vězeňské budovy a narušení stability této zdi je zcela nepřipustné.

Žalobce zopakoval, že jak v průběhu stavebního řízení, tak v odvolání proti stavebnímu povolení požadoval, aby byl z důvodů vad posudek Ing. Jany Fulkové zcela odmítnut a zároveň bylo zadáno vypracování nezávislého znaleckého posudku, který by vyhodnotil vliv navrhované stavby z hlediska hydrogeologických poměrů na okolní stavby. Uvedeným požadavkem se však správní orgán prvního stupně nezabýval, odmítnutí tohoto požadavku nijak neodůvodnil, čímž dle žalobce narušil § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce konstatoval, že žalovaný se s výše předestřanou argumentací zpochybňující správnost znaleckého posudku Ing. Jany Fulkové, která již byla součástí obsahu odvolání proti rozhodnutí o stavebním povolení, věcně nezabýval. Žalovaný na jednu stranu prakticky ponížil relevanci znaleckého posudku v tom směru, že Ing. Jana Fulková není jmenovanou soudní znalkyní v předmětné věci a jí zpracovaný posudek nelze považovat za znalecký, na druhou stranu bez potřebného upřesňujícího odůvodnění konstatoval, že neshledal rozpory mezi posudkem Ing. Fulkové a projektovou dokumentací, a proto neshledal důvod pro zajištění si nezávislého znaleckého posudku ve věci. Závěry žalovaného jsou dle žalobce v tomto smyslu nepřezkoumatelné. Žalobce v té souvislosti navrhoval jako důkaz revizní hydrogeologický posudek.

Nad rámec uvedeného žalobce doplnil, že při nahlédnutí do spisu u příslušného stavebního úřadu dne 10.11.2010 a z podání příslušné pracovnice stavebního úřadu zjistil, že až po skončení odvolacího řízení bylo stavebníkem do spisu založeno hydrogeologické posouzení předmětné stavby polyfunkčního domu (znalecký posudek vypracovaný společností GEOTest, a.s., Praha, září 2010). Žalobce měl za to, že pokud by se stavebník neztotožňoval s opakovaně uplatňovanými námitkami žalobce v průběhu stavebního řízení, jistě by nevynakládal prostředky na pořizování předmětného posouzení. Podle žalobce jsou však závěry tohoto znaleckého posudku, s ohledem na dobu jeho založení do spisu, pro předmětné řízení irelevantní.

[V]

Monitorovací vrt

Žalobce uvedl, že na základě posudku Ing. Fulkové byl prvoinstanční správní orgán žalobcem upozorněn (v podání ze dne 10.2.2010), že předložený projekt stavby neobsahuje doporučený monitorovací vrt, který by sloužil pro sledování hladiny podzemní vody. Žalobce na provedení monitorovacího vrtu a monitorování hladiny podzemní vody trval. Prvoinstanční správní orgán této námitce vyhověl a uvedl, že považuje doporučení Ing. Fulkové vyhloubit v blízkosti soudu monitorovací vrt a sledovat skutečné změny v úrovni hladiny spodní vody za podstatný a důvodný požadavek, a proto ho zahrnul jako podmínku č. 14 stavebního povolení (cit.: *V blízkosti budovy soudu bude vyhlouben monitorovací vrt a budou sledovány skutečné změny v úrovni hladiny spodní vody.*).

V návaznosti na uvedené žalobce upřesnil, že požadoval (formou námítky ve stavebním řízení) provádět monitoring nezávislými odborníky po dobu minimálně pěti let od dokončení hrubé stavby navrhované budovy. Prvoinstanční správní orgán se tímto požadavkem zabýval pouze formálně a nedůsledně, čímž porušil § 68 odst. 3 správního řádu. K této podmínce žalobce v odvolání proti stavebnímu povolení uvedl, že zřízení takového monitorovacího vrtu vyžaduje dle stavebního zákona územní rozhodnutí neboť stavební zákon v § 79 písm. k) výslovně hovoří o tom, že územní rozhodnutí nevyžaduje pouze monitorovací zařízení umístěné na stávajících stavbách. Žalobce dále namítl, že podmínka č. 14 stavebního povolení nestanovila, kdy (na jakém místě) má být vrt vyhlouben a jak dlouho má být monitoring prováděn, a že je tedy tato podmínka neurčitá a nevykonatelná. Z toho důvodu žalobce v odvolání požadoval, aby žalovaný podmínku č. 14 stavebního povolení změnil tak, že k zahájení výkopových prací základové jámy smí dojít až po realizaci monitorovacího vrtu a zahájení monitoringu, že monitoring bude prováděn týdně, minimálně však po dobu pěti let od dokončení hrubé stavby a výsledky monitoringu budou stavebníkem průběžně předávány stavebnímu úřadu do spisu, aby k nim měl žalobce možnost přístupu.

Žalobce poznamenal, že žalovaný se v obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí omezuje stran problematiky monitorovacího vrtu na konstatování, že se nejedná o stavbu ani zařízení podléhající územnímu rozhodnutí, ovšem bez jakéhokoli bližšího zdůvodnění. Námitky žalobce ohledně neurčitosti a nevykonatelnosti podmínky č. 14 stavebního povolení žalovaný pouze formálně odmítl v tom směru, že není oprávněn určovat způsob provedení vrtu, přesto však, aniž by vyhověl žalobcovu návrhu na změnu této zcela neurčité podmínky, v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že před a při provádění vrtu musí investor postupovat v souladu s příslušnými zvláštními právními předpisy.

Žalobce zdůraznil, že provedení monitorovacího vrtu, s ohledem na hydrogeologické podmínky při zakládání Stavby, je zcela zásadním požadavkem, když na provedení vrtu musí být odbornou organizací zpracován projekt s technickou zprávou, vrt musí být povolen příslušným odborem životního prostředí a v povolení musí být jasně stanoveny zejména podmínky týkající se umístění vrtu, hloubky vrtu, doby, na kterou se vrt zřizuje, jaká odborná organizace bude provádět vyhodnocování měření. Jako důkaz žalobce v té souvislosti navrhoval revizní hydrogeologický posudek.

[VI]

***Stabilita ohradní zdi na pozemcích žalobce č. 1839 a č. 1840 v k.ú. Karlovy Vary
sousedících s pozemkem stavebníka č. 1836 v k.ú. Karlovy Vary***

Žalobce konstatoval, že s ohledem na důvodnou pochybnost o zachování stability ohradní zdi na pozemcích č. 1839 a č. 1840 (k.ú. Karlovy Vary) sousedících s pozemkem stavebníka č. 1836 (k.ú. Karlovy Vary) v důsledku provádění zemních prací požadoval formou námitky ve stavebním řízení v podání ze dne 10.2.2010 přesné měření ohradní zdi areálu Okresního soudu v Karlových Varech nezávislými odborníky po dobu pěti let od dokončení hrubé stavby polyfunkčního domu. Předestřeným požadavkem se prvoinstanční správní orgán vůbec nezabýval, čímž dle žalobcova názoru porušil § 68 odst. 3 správního řádu. Postup prvoinstančního správního orgánu pak nesprávně potvrdil žalovaný, který v napadeném rozhodnutí v rozporu s obsahem stavebního povolení uvedl, že stavební úřad se tímto vyjádřením zabýval v tom smyslu, že *investor o monitoringu sousedních objektů ve vlastním zájmu uvažuje*. Žalobce v této souvislosti podotkl, že prvoinstanční správní orgán takto odůvodnil žalobcovu námitku k projektu založení stavby a základové jámy, nikoliv námitku týkající se stability ohradní zdi. Žalovaný dále v obsahu napadeného rozhodnutí uvedl bez bližšího zdůvodnění, že, stejně jako prvoinstanční správní orgán, *nezjistil žádný závažný důvod k tomu, aby provádění monitoringu ohradní zdi nezávislými odborníky byl investorovi nařizován*. Rozhodnutí je dle žalobce v této části nepřezkoumatelné. Jako důkaz žalobce v té souvislosti navrhoval revizní hydrogeologický posudek.

[VII]

Technologie zakládání stavby formou širokoprofilových pilotů

Žalobce konstatoval, že v průběhu stavebního řízení uplatnil v podání ze dne 10.2.2010 (čl. IV) námitku o zásadním nesouhlasu s použitím navržené technologie zakládání stavby formou širokoprofilových pilotů z důvodů možného ohrožení statiky budovy žalobce při jejich provádění těžkou technikou. Stavební úřad v rozhodnutí o stavebním povolení k této námitce bez bližšího zdůvodnění uvedl, že v projektu jsou navrženy pouze základové širokoprofilové piloty, které jsou vrtané, což je nejšetrnější způsob provádění základů. Žalobce v odvolání vyslovil nesouhlas s tímto názorem a poukázal na to, že v projektové dokumentaci není doloženo žádným hodnověrným způsobem, zda tento invazní způsob zakládání nebude mít negativní vliv na klenebné konstrukce budovy žalobce.

Žalobce byl přesvědčen, že prvoinstanční správní orgán ničím nedoložil závěry, že by se mělo jednat o nejšetrnější způsob provádění základů, čímž porušil § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce doplnil, že odůvodnit takový závěr ze strany prvoinstančního správního orgánu bylo úkolem nesplnitelným, neboť i stavebnímu úřadu by mělo být z běžné činnosti známo, že existují mnohem šetrnější způsoby zakládání staveb, např. na silné desce, na ručně kopaných šachtových pilířích či odstupňováním hloubky základů směrem od sousední stavby. Žalovaný v obsahu napadeného rozhodnutí k uvedené námitce uvedl, že se nejedná o námitku odvolatele podanou ve stavebním řízení, ale o vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Dále konstatoval, že formulace prvoinstančního správního orgánu ohledně nejšetrnějšího způsobu provádění základů je poněkud nešťastná, ale současně vyslovil názor, že projektová dokumentace je zpracována oprávněnou odborně zdatnou osobou, která za její správnost odpovídá, a tudíž není shledán důvod k tomu, aby byl stavebníkovi nařízen jiný způsob zakládání.

Žalobce považoval tento závěr za věcně a právně nesprávný, protože žalovaný se vůbec nezabýval závěry znalce Ing. Birky v jeho ZP 01/2010 týkajícího se vlivu Stavby na budovu žalobce. Z něj vyplývá, že navržený způsob pro zajištění stavební jámy pomocí opěrných ocelových konstrukcí jako náhrady za původně navržené zajištění pomocí předpjatých lanových kotev je nereálný a nerealizovatelný. Nezabezpečuje ani budovu okresního soudu, dokonce ani vlastní stavební jámu objektu „Polydům“. Stran rozdílnosti názorů žalobce a žalovaného na to, zda shora uplatněná žalobcova námitka je námitkou či vyjádřením, žalobce odkázal v podrobnostech na žalobní bod č. XII. Jako důkaz žalobce v té souvislosti navrhoval revizní hydrogeologický posudek.

[VIII]

Založení stavby - nesouhlas žalobce s kotvením stavební jámy formou výpažnic

Žalobce zopakoval, že v průběhu stavebního řízení v podání ze dne 10.2.2010 výslovně prohlásil, že k předloženému návrhu kotvení stavební jámy formou výpažnic nedává souhlas, protože provádění této konstrukce může narušit statiku svislých a vodorovných konstrukcí budovy soudu, porušit konstrukci ohradní zdi a vést k zásadní změně hydrogeologických poměrů, a to mnohem větší mírou, než původně navržené kotvy. Pro založení výpažnic bude nutné (dle předložené dokumentace) provést vrty o hloubce cca 10 m průměru 630 mm ve vzdálenosti 0 metrů od ohradní zdi a 7,9 m od budovy soudu. Žalobcovým nesouhlasem s provedením výpažnic se stavební úřad vůbec nezabýval s tím, že odmítnutí tohoto požadavku nijak neodůvodnil, čímž porušil § 68 odst. 3 správního řádu. Výše předestřenou žalobcovou námitkou se zcela okrajově a nedostatečně zabýval prvoinstanční správní orgán. Žalovaný pak v obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze poznamenal, že z žádných právních předpisů nevyplývá pro stavebníka povinnost, aby měl způsob založení stavby odsouhlasen vlastníky sousedních pozemků, a pokračoval, že stavební úřad se problematikou potřebnosti souhlasu Okresního soudu v Karlových Varech k založení stavby zabýval dostatečně, řádně odůvodnil, proč došlo k tomu, že ve stavebním řízení tohoto souhlasu není třeba.

Žalobce považoval tento závěr za chybný, neboť byl zcela v rozporu s podmínkou č. 14 územního rozhodnutí, která ukládá zhotoviteli mimo jiné projednání ukotvení stavební jámy (nikoliv pouze ukotvení stavební jámy technologií kotev) s majiteli sousedních pozemků, včetně získání jejich souhlasného stanoviska, a to do zahájení stavebního řízení. Prvoinstančnímu správnímu orgánu ani žalovanému však splnění podmínky č. 14 územního rozhodnutí nebylo žadatelem doloženo.

[IX]

Označení subjektu zhotovitele stavby

I v rámci této námítky žalobce zopakoval, že v průběhu stavebního řízení namítal v podání ze dne 10.2.2010 (čl. VII), že v některých podmínkách územního rozhodnutí (podmínka č. 14 a č. 15) bylo uloženo plnění řady závažných povinností zhotoviteli stavby a že z předloženého spisu není zřejmé, kdo tímto zhotovitelem je. V té souvislosti žalobce navrhl, aby zhotovitel stavby byl v územním řízení řádně označen, aby bylo zřejmé, kdo má

povinnosti uložené v územním řízení prokazatelně splnit. K tomuto požadavku prvoinstanční správní orgán uvedl, že v souladu se stavebním zákonem ani s prováděcí vyhláškou č. 526/2006 Sb. není povinností stavebníka sdělit stavebnímu úřadu stavebního podnikatele před vydáním stavebního povolení. Žalobce v odvolání proti stavebnímu povolení vytýkal prvoinstančnímu správnímu orgánu skutečnost, že ten samý správní orgán, který v územním rozhodnutí uložil zhotoviteli, aby do zahájení stavebního řízení o vydání stavebního povolení splnil řadu povinností, tvrdí, že ve stavebním řízení zhotoviteli stavby nelze nic uložit, neboť je stavebnímu úřadu do zahájení stavby zcela neznámý. Předestřená zmatečnost rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu pak nebyla zhojena ani žalovaným, který v napadeném rozhodnutí k této námitce zjevně účelově (dle žalobce) polemizuje v tom směru, že v podmínkách územního rozhodnutí nejsou ukládány povinnosti zhotoviteli stavby, ale jen obecně zhotoviteli.

Žalobce takové odůvodnění odmítal, když je dle něj zřejmé, že povinnosti v podmínkách č. 14 a č. 15 měly být uloženy s ohledem na jejich charakter žadateli o územní rozhodnutí, nikoliv budoucímu zhotoviteli stavby. Nad rámec uvedeného žalobce konstatoval, že územní rozhodnutí je pravomocné a je jím vázán jak žadatel, tak i správní orgán, který jej vydal. Pokud žalovaný dospěl k názoru, že územní rozhodnutí je právně vadné, neboť ho nelze vykonat, bylo jeho povinností iniciovat zahájení přezkumného řízení z moci úřední řízení, v důsledku čehož by došlo ke změně příslušné vadné části územního rozhodnutí a přenesení povinností ze zhotovitele na žadatele. To však žalovaný neučinil.

[X]

Místní šetření ve smyslu ustanovení § 112 stavebního zákona

Žalobce připomněl, že z procesního hlediska opakovaně žádal (od zahájení stavebního řízení), aby prvoinstanční správní orgán provedl místní šetření, mimo jiné z důvodů, že se jedná o poměrně složitou stavbu na staveništi s obtížnými zakládacími podmínkami, ke které by svolání ústního jednání bylo nanejvýše účelné. Na tomto jednání by si účastníci řízení, zejména pak investor a žalobce jako bezprostřední soused Stavby, a v neposlední řadě i příslušný stavební úřad mohli vyjasnit důležité zásadní okolnosti Stavby týkající se jednak ochrany zájmů žalobce, mimo jiné ve vztahu k navrženému způsobu založení stavby, a dále pak skutečnost, že dle stavebníkem předložené projektové dokumentace ke stavebnímu povolení byla Stavba umístěna jinde, a to blíže k budově žalobce, než bylo v územním v řízení povoleno (odkaz na žalobní bod č. XII). Tato námitka byla jak prvoinstančním správním orgánem, tak žalovaným zamítnuta. Prvoinstančním správním orgánem s odůvodněním, v němž reprodukoval zákonné ustanovení § 112 [stavebního zákona] s akcentací, že zachoval zákonnou lhůtu pro podání stanovisek a námitek, a s obecným konstatováním, že místo stavby je stavebnímu úřadu dostatečně známo, neboť se nachází v centru města a okolo místa stavby se oprávněná úřední osoba pohybuje několikrát týdně. Žalovaný pak pouze obecně konstatoval, že posouzení okolností, zda jsou v každém konkrétním případě důvody k upuštění od ohledání na místě a ústního jednání, je zcela v kompetenci příslušného stavebního úřadu.

Žalobce s takovým postupem nesouhlasil a vyslovil přesvědčení, že ze strany správních orgánů se jedná o porušení jak § 4 odst. 4 správního řádu, tak § 112 stavebního

zákona. Žalobce k námitce doplnil, že vzhledem k obsahu jeho námitek týkajících se poměrů na staveništi a obsahu žádosti stavebníka o zahájení řízení o stavební povolení jsou prvoinstanční i napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem, nepřezkoumatelná z důvodu obecnosti, když nejsou patrné důvody, které vedly správní orgány k těmto závěrům. Napadené rozhodnutí vychází, dle žalobce, z nesprávného právního posouzení.

[XI]

Podání žalobce prvoinstančnímu správnímu orgánu ze dne 10.2.2010

Žalobce konstatoval, že prvoinstanční správní orgán uvedl, že námitky vznesené žalobcem k doplněným podkladům rozhodnutí v podání ze dne 10.2.2010 nejsou námitkami, neboť nebyly uplatněny v desetidenní lhůtě po oznámení zahájení řízení, a proto o nich jako o námitkách nerozhodl. Dle jeho názoru se jedná pouze o vyjádření, o kterém nemusí rozhodovat. Tento závěr pak legitimoval žalovaný v napadeném rozhodnutí.

S takovým posouzením námitek žalobce nesouhlasil. Jednak proto, že se prvoinstanční správní orgán nedostatečně zabýval věcným obsahem námitek uplatněných žalobcem v podání ze dne 21.1.2010, když obsah bodu V. zúžil pouze na použití v inkriminované době neplatné vyhlášky, a dále pak z důvodu, že k podkladům rozhodnutí, které v době oznámení o zahájení řízení ve spise prvoinstančního správního orgánu nebyly, žalobce logicky nemohl uplatnit námitky ve lhůtě do 10 dnů od oznámení zahájení řízení. Mohl tak učinit až poté, co byl správním orgánem o jejich existenci ve spise sdělením ze dne 27.1.2010 seznámen a námitky také následně řádně v desetidenní lhůtě uplatnil. Žalobce v tomto případě namítal vadný úřední postup, když o řádně podaných námitkách k dodatečně doplněným podkladům pro vydání stavebního povolení nebylo rozhodnuto, ač rozhodnuto být mělo, a to tak, že rozhodnutí o všech podaných námitkách mělo být uvedeno ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, jak to ukládá § 68 odst. 3 správního řádu.

[XII]

Umístění stavby Polyfunkčního domu v rozporu s pravomocným územním rozhodnutím

Žalobce uvedl, že zákonnou povinností prvoinstančního správního orgánu vyplývající z § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona je ověřit, zda projektová dokumentace (pro stavební povolení) je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací a s podmínkami územního rozhodnutí. Tuto povinnost prvoinstanční správní orgán, dle žalobce, nesplnil, když nezjistil, že projektová dokumentace ke stavebnímu povolení neodpovídá podmínce č. 4 pravomocného územního rozhodnutí, ve které se uvádí, že nejkratší vzdálenost od pozemku p.č. 1839 je 3,7 m. Dle výkresu projektové dokumentace pro stavební povolení F.1.3.07 činí tato vzdálenost od p.p.č. 1839 pouze 2,7 m a dle výkresu F.1.3.08 je stavba přímo na hranici pozemku p.č. 1839 ve vlastnictví žalobce. Ten trval na tom, že zákonem stanovenou povinností prvoinstančního správního orgánu bylo vyzvat stavebníka – žadatele, mimo jiné s odkazem na podmínku č. 20 územního rozhodnutí, aby tuto zásadní změnu v situování stavby projednal s Úřadem územního plánování. Pojem stavby je definován v § 2 odst. 3 stavebního zákona.

Z uvedeného dle žalobce rezultuje, že prvoinstanční správní orgán závažným způsobem porušil svoji povinnost, když nezjistil skutečný stav věci, tj. závažný rozpor mezi projektovou dokumentací ke stavebnímu povolení a podmínkami č. 4 a č. 20 pravomocného územního rozhodnutí, přestože v tomto případě měl k dispozici veškeré podklady a sám ve výroku svého rozhodnutí o vydání stavebního povolení rozhodl, že stavba bude umístěna v souladu s územním rozhodnutím ze dne 16.2.2009 č.j. SÚ/9745/08/Luk.

Žalobce vyslovil přesvědčení, že toto porušení zákonné povinnosti ze strany prvoinstančního správního orgánu vyplývající z § 111 stavebního zákona bylo dostatečným důvodem pro zrušení vydaného rozhodnutí o stavebním povolení žalovaným. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný shora prezentovanou argumentaci žalobce nereflektoval, když zcela účelově, zřejmě ve snaze napravit pochybení prvoinstančního správního orgánu, zaujal ničím neodůvodněný názor, že již z dokumentace k územnímu řízení je zřejmé, že jak půdorysní rozměr, tak vzdálenosti stavby od jednotlivých pozemků stanovené v podmínce územního rozhodnutí č. 4 jsou vztaženy k nadzemní části stavby, resp. k půdorysu I. NP, tzn., že vzdálenost navrhované Stavby od pozemku p.č. 1839 musí být 3,7 m od vnější strany obvodové stěny L nadzemního podlaží. Žalovaný uzavřel, že stavební úřad nepostupoval v rozporu s podmínkou č. 4 územního rozhodnutí ani s právními předpisy.

Žalobce zdůraznil, že stavební zákon nerozlišuje podzemní a nadzemní části stavby, definuje pouze stavbu. Žalobce tento závěr žalovaného považoval za věcně a právně nesprávný, když žalovanému nepřisluší vykládat zákonná ustanovení, navíc v rozporu s jejich obsahem.

[XIII]

Předložení dalšího znaleckého posudku k novému zakládání stavby

Žalobce nesouhlasil ani se závěry žalovaného obsaženými v posledním odstavci (str. 17) napadeného rozhodnutí. V té souvislosti žalobce zdůraznil, že nesouhlas s použitím výpažnic již opakovaně namítal v samotném obsahu odvolání a jako důkaz v rámci své argumentace označil další znalecký posudek, jehož zpracování zadal vzhledem k tomu, že se jedná o odbornou problematiku. Žalovaný pak nesprávně dospěl k závěru, že tento důkaz je možné považovat pouze za dodatečné vyjádření, nikoli za součást odvolání.

Žalobce konstatoval, že v souvislosti s předložením tohoto důkazu žalovanému prostřednictvím podání ze dne 31.5.2010 již nebyly tvrzeny žádné jiné skutečnosti. Za této situace nebyl tedy důvod, dle mínění žalobce, posoudit předložený znalecký posudek po formální stránce jako vyjádření účastníka doložené před vydáním rozhodnutí. Pro úplnost je dle žalobce nutné podotknout, že žalovaný v obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela nedostatečně zdůvodnil, jaké konkrétní důvody jej k tomuto správnímu uvážení vedly.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření ze dne 27.1.2011 (dále též jen „*Vyjádření*“) navrhl zamítnutí žaloby. Stran prvního žalobního bodu citoval § 33 odst. 1 a § 34 odst. 2 správního řádu a následně konstatoval, že stavebník k žádosti o stavební povolení doložil plnou moc, ze které bylo zřejmé, že ho bude v řízení zastupovat Ing. Jiří Kovařík. Prvoinstanční správní orgán proto doručil stavební povolení tomuto zástupci v souladu s § 34

správního řádu. Tento zástupce byl jako zástupce stavebníka označen i ve výroku stavebního povolení. Nad rámec § 34 pak stavební úřad doručil stavební povolení i zastoupenému, tj. stavebníkovi. Až v odvolacím řízení byly správnímu orgánu doloženy další dvě plné moci. První, kterou zmiňoval žalobce, byla doložena dne 16.4.2010 spolu s vyjádřením Mgr. Josefa Hlavičky k obsahu podaného odvolání. Z této plné moci (ze dne 12.4.2010) vyplývá, že společnost stavebníka zmocnila advokáta Mgr. Hlavičku k zastupování v podstatě pro celé řízení. K obsahu odvolání se současně vyjádřil i zástupce Ing. Jiří Kovařík, a to dne 6.4.2010. Druhá plná moc byla správnímu orgánu doložena dne 5.8.2010. Z této plné moci vyplývá, že stavebníka je v předmětném řízení oprávněna zastupovat Ing. Kateřina Kulhánková. Žalovaný v odvolacím řízení vycházel z § 33 odst. 1 správního řádu a ve výroku svého rozhodnutí proto jako zástupce hlavního účastníka řízení, tj. stavebníka, označil Ing. Jiřího Kovaříka, který ho zastupoval od počátku řízení. Tomuto zástupci bylo napadené rozhodnutí řádně doručeno v souladu s § 34 správního řádu. Nad rámec tohoto ustanovení pak bylo rozhodnutí doručeno i zastoupenému, tj. společnosti RE Moskevská spol. s r.o., a Ing. Kateřině Kulhánkové. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že napadené rozhodnutí bylo doručeno, resp. oznámeno, odvolateli i zástupci účastníka uvedeného v § 27 odst. 1 a je tudíž ve smyslu § 91 odst. 1 správního řádu pravomocné.

K obsahu druhého žalobního bodu žalovaný uvedl, že se namítaným rozporem s podmínkou č. 14 územního rozhodnutí již podrobně zabýval v rozhodnutí o odvolání. Řádně odůvodnil, jak dospěl k závěru, že k rozporu nedošlo, a byl toho názoru, že napadené rozhodnutí není v tomto smyslu nepřezkoumatelné. K žalobcem požadované změně pravomocného územního rozhodnutí byl žalovaný toho názoru, že pouhá změna způsobu kotvení stavební jámy na straně stavby sousedící s pozemkem žalobce, která navíc byla provedena v jeho prospěch, není ve smyslu stavebního zákona důvodem ke změně územního rozhodnutí. Stran podmínky územního rozhodnutí č. 15 žalovaný konstatoval, že žalobce její nedodržení v odvolání nenamítal, proto se jí odvolací orgán v napadeném rozhodnutí podrobněji nezabýval. Proto jen ve stručnosti k ní ve vyjádření uvedl, že problematika odvodnění objektu je řešena v projektové dokumentaci ke stavebnímu řízení napojením na stávající systém splaškové a dešťové kanalizace. Případné odvodnění stavební jámy je popsáno v technické zprávě „Zásady organizace výstavby“. Tam je uvedeno, že do prostoru staveniště budou v předstihu vybudovány přípojky, včetně dešťové kanalizace. Do té bude možno v případě nutnosti provádět čerpání vody ze stavební jámy. Podmínka č. 15 územního rozhodnutí byla proto ve stavebním řízení dodržena.

Žalovaný ve vztahu k žalobnímu bodu III trval na názorech prezentovaných v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Předestřený možný tendenční přístup zpracovatelů projektové dokumentace žalovaný označil za pouhou žalobcovu spekulaci, s níž nemůže souhlasit. Ohledně požárně bezpečnostního řešení Stavby a závazných stanovisek HZS Karlovarského kraje a Ministerstva vnitra, Generálního ředitelství HZS ČR žalovaný zopakoval názor, který prezentoval již v napadeném rozhodnutí a jehož podstatnou část zopakoval i ve vyjádření k žalobě.

K žalobním bodům IV – XIII žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 31.1.2011 a jeho doplnění ze dne 27.5.2011. Žalobní body, k nimž se jednotlivě vyslovila, resp. celou žalobu, považovala za nedůvodnou a navrhovala ji zamítnout.

Ze **správního spisu** se k věci podávají následující základní skutečnosti. Dne 20.5.2009 byla Magistrátu města Karlovy Vary doručena žádost o vydání stavebního povolení na Stavbu datovaná téhož dne. Jako stavebník byla označena RE Moskevská spol. s r.o., se sídlem Rubeška 215/1, 190 00 Praha 9, IČ 28208714 (dále též jen „*Stavebník*“). Stavební úřad vydal dne 11.1.2010 pod č.j. SÚ/5505/09/Ko-330 oznámení o zahájení stavebního řízení.

Dne 21.1.2010 bylo Magistrátu města Karlovy Vary doručeno žalobcovo podání datované téhož dne a označené jako „Vyjádření účastníka řízení k návrhu stavby“ (dále též jen „*Podání ze dne 21.1.2010*“). Zaevidováno bylo pod č.j. SÚ/1218/10.

Písemností ze dne 27.1.2010 č.j. SÚ/5505/09/Ko-330 označenou jako „Sdělení – seznámení s podklady rozhodnutí“ sdělil stavební úřad účastníkům řízení, že se ve věci Stavby mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí a stanovil k tomu lhůtu deseti dnů ode dne doručení sdělení.

Dne 10.2.2010 bylo Magistrátu města Karlovy Vary doručeno žalobcovo podání z téhož dne označené jako „Vyjádření účastníka řízení k podkladům rozhodnutí o povolení stavby“ (dále též jen „*Podání ze dne 10.2.2010*“). Zaevidováno bylo pod č.j. SÚ/2217/10.

Dne 1.3.2010 bylo pod č.j. SÚ/5505/09/Ko-330 vydáno prvoinstanční rozhodnutí. Žalobce se proti němu odvolal podáním ze dne 18.3.2010 doručeným stavebnímu úřadu téhož dne a zaevidovaným pod č.j. SÚ/4178/10.

Součástí spisu je rovněž žalobcovo podání ze dne 31.5.2010 doručené žalovanému dne 2.6.2010 (zaevidováno pod č.j. 1004/SÚ/10-25), kterým bylo doplněno odvolání proti stavebnímu povolení. Dne 29.9.2010 bylo pod č.j. 1004/SÚ/10-22 vydáno napadené rozhodnutí.

Při jednání uskutečněném u zdejšího soudu dne 18.10.2011 (za účelem vyhlášení rozsudku bylo jednání odročeno na 25.10.2011) setrvali účastníci řízení i osoba zúčastněná na řízení na svých stanoviscích prezentovaných v jejich podáních.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Po provedeném jednání soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.

Před vlastním posouzením věci soud považuje za potřebné nastínit určitá obecná kritéria či východiska, jejichž optikou na věc nahlížel.

a) Koncepce stavebního zákona je nastavena tak, že je tu rozlišeno, co (a jak) má být řešeno v územním řízení a co v řízení stavebním. Tuto linii drží i judikatura ve správním soudnictví, a obsahová hranice mezi územním a stavebním řízením je tak zřetelně nastavena.

b) Stran námitek účastníků řízení soud odkazuje na § 114 odst. 1, resp. odst. 2 stavebního zákona. Podle § 114 odst. 1 může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.

c) Podle ustálené judikatury správních soudů rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí první instance potvrzuje, tvoří jeden celek.

d) Pro soud, který přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu, je rozhodující skutkový a právní vztah, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (k tomu srov. § 75 odst. 1 s.ř.s.). Určité průlomky, které do této zásady byly učiněny Nejvyšším správním soudem, nedopadají na nyní posuzovanou věc, poněvadž se týkají především správního trestání. V té souvislosti je pak třeba zdůraznit i to, že soud posuzuje důvodnost žaloby v mezích žalobních bodů (k tomu srov. § 75 odst. 2 s.ř.s.). I v tomto případě lze vysledovat určité průlomky, ať už zákonné nebo judikатурní, ale zdejší soud je přesvědčen, že takováto situace v jím hodnocené věci nenastala.

e) Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby

proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: **I.** Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. **II.** Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. **III.** Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti. [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. A to se netýká jen žalobních bodů, toto kritérium jistě dopadá i na námitky odvolací, jakož i na nejruznější vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí.

f) V podáních, která měl soud k dispozici, se hovoří o znaleckých posudcích. Jistě, v širším jazykovém výkladu lze tyto listiny takto nazývat, ale z pohledu soudního řízení to není přesné a není to správné. Soud je přesvědčen, že je třeba neodchylovat se od zásady občanského soudního řízení, totiž že znaleckým posudkem je toliko takový úkon soudního znalce, kdy soudní znalec byl pro konkrétní řízení státním orgánem jako znalec ustanoven. Tento pohled byl aprobován i Nejvyšším správním soudem a rezultuje v jediné - jestliže účastník řízení požádá soudního znalce nebo i jinou osobu, aby se vyjádřil(a) k odborným otázkám, nemá takové vyjádření hodnotu znaleckého posudku, tak jak je předpokládán předpisy upravujícími řízení soudní, nebo např. § 56 správního řádu [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.9.2010 č.j. 1Afs 69/2010-127: „(...) Zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, vychází z principu, že znalecký posudek v řízení před státními orgány (soudy nebo správními orgány) může podat pouze znalec, kterého v konkrétním řízení jako znalce ustanovil příslušný státní orgán (§ 1 odst. 1 a § 12 odst. 1 citovaného zákona). Znalec zapsaný v seznamu podle § 7 předmětného zákona sice může poskytovat posudky i na žádost občanů v souvislosti s jejich právními úkony, avšak podle zákona o znalcích a tlumočnících se tak děje vždy mimo řízení před státními orgány (§ 12 odst. 2 zákona) – takový posudek pak pojmově nemůže být znaleckým posudkem, jak jej znají a upravují jednotlivé procesní předpisy. To neznamena, že by posudek vypracovaný na základě žádosti strany nemohl být do řízení před státním orgánem vnesen a tímto orgánem posuzován. Předkládání znaleckých posudků stranami řízení je běžné jak v řízení soudním tak i správním: takové posudky, které nebyly vypracovány znalcem ustanoveným pro posudkem řešenou otázku příslušným státním orgánem, však nemají charakter důkazního prostředku – znaleckého posudku (co by posouzení odborné otázky), ale důkazního prostředku – listiny,

kteřá se charakterově neodlišuje od jiných listinných důkazních prostředků shromážděných v rámci příslušného řízení.

Na tomto principu staví konstantní civilistická judikatura, která posudky předložené stranami řízení nepovažuje za znalecké posudky ve smyslu § 127 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), avšak umožňuje, aby takovými posudky byl proveden důkaz listinou v souladu s § 129 o.s.ř. (k tomu viz už Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek č. 1/1981, s. 29, ze současné judikatury např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17.6.2008, sp.zn. 22 Cdo 1290/2007, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7.4.2009, sp.zn. 22 Cdo 849/2008: „[j]estliže znalec podal posudek mimo řízení na základě žádosti účastníka, nejedná se podle konstantní judikatury o provedení důkazu znaleckým posudkem ve smyslu § 127 OSŘ, nýbrž o důkaz listinou podle § 129 OSŘ,“ též Bureš, J. – Drápal, L. – Krčmář, Z. Občanský soudní řád. Komentář – I. díl. 7. vydání, C. H. Beck, 2006, s. 593). Nejvyšší správní soud nevidí důvod k jinému postupu v rámci správního soudnictví podle s. ř. s. (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2010, č.j. Pst 1/2009 - 348 Dělnická strana II, bod 337, dostupné na www.nssoud.cz) či v řízení podle daňového řádu. Daňový řád sice žádnou podrobnou úpravu dokazování znaleckým posudkem neobsahuje a pouze tento důkazní prostředek uvádí v demonstrativním výčtu možných důkazních prostředků v § 31 odst. 4, to však neznamená, že by za znalecký posudek pro řízení podle daňového řádu bylo možno považovat cokoli. Naopak je třeba vyjít z obecné úpravy znalecké činnosti podle citovaného zákona o znalcích a tlumočnících a dospět k závěru, že za znalecký posudek v daňovém řízení lze považovat pouze posudek vypracovaný znalcem, kterého pro tento účel ustanovil správce daně. Předloží-li daňový subjekt v daňovém řízení posudek vypracovaný na základě své žádosti, nejedná se sice o znalecký posudek podle daňového řádu, avšak správce daně s ním jedná jako s jakýmkoliv jiným listinným důkazem, tj. rozhodne, zda jej provede, a poté jej hodnotí.

Znalecký posudek je pojmově spjat s využitím odborných znalostí znalce. Nejvyšší správní soud se charakterem a obsahem znaleckého posudku zabýval v rozsudku ze dne 12.5.2010, č.j. 1 Afs 71/2009 - 113 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž dospěl k závěru, že znalci se ve správním nebo soudním řízení přibírají k tomu, aby jednak pozorovali skutečnosti, jejichž poznání předpokládá zvláštní odborné znalosti, jednak z takovýchto pozorování vyvozovali znalecké úsudky (posudky). Znalci se však nepřibírají, aby sdělovali úřadu nebo soudu své názory a úsudky o otázkách rázu právního nebo o otázkách, k jejichž správnému porozumění a řešení není zapotřebí odborných vědomostí nebo znalostí, nýbrž stačí, s ohledem na povahu okolností případu, běžná soudcovská zkušenost a znalost. Ve správním řízení vedle toho platí, že se znalec nepřibírá též tehdy, pokud správní orgán disponuje potřebnými odbornými znalostmi či si může opatřit odborné posouzení předmětných skutečností ze strany jiného správního orgánu. V rozsudku ze dne 5.11.2008, č.j. 1 As 59/2008 - 77, publikovaném pod č. 1946/2009 Sb. NSS pak konstatoval, že „znalci je vyhrazeno pouze zkoumání otázek skutkových, právní hodnocení náleží správním orgánům či soudům.“ Z této judikatury zřetelně plyne, že znalecký posudek se nemůže zabývat právními otázkami. Pokud to činí, nelze jej v takovém rozsahu za znalecký posudek vůbec považovat.“].

Terminologicky se někdy rovněž hovoří o expertíze, někdy, také poměrně nepřesně, o odborném vyjádření (nejedná se o odborné vyjádření ve smyslu § 127 o.s.ř.). Shrnuto, z pohledu soudu jde o důkaz listinou, a to listinou soukromou, není-li znalec ustanoven pro řízení správním orgánem, event. soudem (podle toho, před kým řízení probíhá). I když pro úplnost by bylo vhodné konstatovat, že tato zásada byla prolomena zákonem o vyvlastnění, což ovšem nemá žádný dopad na věc, resp. řízení posuzované zdejším soudem.

O jednotlivých žalobních bodech, tak jak byly žalobcem vymezeny a jak jsou shora uvedeny, soud uvážil následovně.

[I] *Právní moc napadeného rozhodnutí*

Soud je toho názoru, že není důvodu pochybovat o tom, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci. Potud panuje shoda s názorem žalovaného. Avšak argumentace soudu k tomuto závěru je odlišná od argumentace použité žalovaným správním orgánem.

Součástí správního spisu jsou tři plné moci (míněny ty vztahující se k žalobnímu bodu). Prvá z nich je datována 27. února 2009 (zmocněnec Obermeyer Albis - Stavoplan, spol. s r.o., potažmo Ing. Kovařík), následuje druhá v pořadí ze dne 12. dubna 2010 (advokát Mgr. Josef Hlavička) a konečně poslední ze dne 5. srpna 2010 (zmocněnec Obermeyer Albis - Stavoplan, spol. s r.o., potažmo Ing. Kateřina Kulhánková).

Ustanovení § 33 odst. 1 věty čtvrté správního řádu kategoricky konstatuje, že v téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce. Tato zásada se v posuzované věci promítá do názoru (odlišného od názoru správního orgánu), že napadené rozhodnutí mělo být primárně a se zákonem předpokládanými účinky zasíláno až poslednímu z těchto tří zmocněnců, nikoliv prvnímu. Judikatura Nejvyššího správního soudu pak na tuto problematiku, pohledem zcela praktickým, nahlíží tak, že pozdější plná moc anuluje plné moci předchozí. Pochopitelně vždy v tom rozsahu, v jakém je schopna ji (je) vyřadit z účinnosti [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2011 č.j. 1 As 70/2011-74, podle něhož „(...) Podle § 33 odst. 1 správního řádu si účastník může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje plnou mocí. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce. (...) Vzhledem k tomu, že účastník může mít v jednom řízení současně pouze jednoho zmocněnce, přihlíží správní orgán vždy k plné moci, jež je „nejnovější“.]“.

I když lze mít k formulaci výše uvedených plných mocí určité připomínky, jako procesní plné moci, dle názoru soudu, bezpochyby pokrývaly odvolací řízení [k tomu srov. plnou moc ze dne 27.2.2009, kterou Stavebník zmocnil Obermeyer Albis - Stavoplan, spol. s r.o., potažmo Ing. Jiřího Kovaříka k zastupování „(...) ve věcech týkajících se přípravy výstavby „Polyfunkčního domu“ v Karlových Varech, ul. Moskevská, aby vykonával veškeré související a právní úkony (...)“; plnou moc ze dne 12.4.2010, podle níž Stavebník zmocnil Mgr. Hlavičku k „(...) zastupování Zmocnitele v odvolacím řízení proti rozhodnutí Stavebního úřadu Magistrátu města Karlovy Vary – stavebnímu povolení na stavbu Polyfunkčního domu, Moskevská ulice, Karlovy Vary“; plnou moc ze dne 5.8.2010, kterou Stavebník zmocnil

Obermeyer Albis - Stavoplan, spol. s r.o., potažmo Ing. Kateřinu Kulhánkovou k zastupování „(...) v úkonech týkajících se přípravy výstavby polyfunkčního domu v Karlových Varech, Moskevské ulici (...) zejména pak v odvolacím řízení zahájeného na základě odvolání Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 18.3.2010.“]. Bylo-li napadené rozhodnutí doručováno jak prvému, tak třetímu zmocněnci (a to žalobce nezpochybnil), soud zde nevidí prostor pro zpochybnění právní moci napadeného rozhodnutí, potažmo konstatování pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Argumentaci žalovaného (uvedenou ve Vyjádření), podle které bylo rozhodující doručení prvému ze zmocněnců, tedy soud neshledal správnou, avšak faktický stav doručování byl takový, že napadené rozhodnutí zcela jistě nabylo právní moci.

[III]

Podmínka č. 14 a č. 15 pravomocného územního rozhodnutí

Rozsah posouzení důvodnosti tohoto žalobního bodu byl dán jeho formulací ze strany žalobce. Soud se tedy v této fázi zaměřil na otázku splnění uložené povinnosti a neřešil to, komu byla tato povinnost uložena. Námitku spočívající ve zpochybňování užitého výrazu „zhotovitel“ soud posuzoval až v rámci žalobního bodu č. IX.

Na prvním místě soud považuje za potřebné vyslovit se k jisté obsahové rozpolcenosti této námítce. Zatímco z jejího uvození by bylo lze usuzovat, že míří na nesplnění podmínek č. 14 a 15 územního rozhodnutí, soud neshledal, že by v jejím dalším textu žalobce skutečně brojil proti podmínce č. 15 (k tomu srov. výše příslušnou část žaloby). Soud proto neměl důvod a především ani možnost ohledně podmínky č. 15 územního rozhodnutí jakkoliv argumentovat.

Námitku stran podmínky č. 14 soud posoudil následovně.

Z územního rozhodnutí se podává, že podmínka č. 14 v něm byla formulována takto: „Zhotovitel zabezpečí detailní rozpracování ukotvení stavební jámy, jeho projednání včetně souhlasného stanoviska majitelů sousedních pozemků do zahájení stavebního řízení“. Těžiště problému spočívá v použité formulaci „ukotvení stavební jámy“, resp. jejím výkladu. Jistě je možná diskuse o tom, jak vlastně chápat správním orgánem použitou dikci, a to jak z hlediska jazykového, tak z hlediska čistě technického. V zásadě si lze představit její dva možné významy: buď ukotvení v širším slova smyslu, které by se významově krylo se zajištěním (stavební jámy), anebo ukotvení v užším slova smyslu, které by zde existovalo oproti jiným (co do technického provedení) způsobům zajištění stavební jámy. Dle názoru soudu je ale podstatné to, zda má takové rozlišení relevantní dopad na napadené rozhodnutí. Prizmatem řečeného tak nelze odhlédnout od zcela zásadní skutečnosti - podmínka č. 14 územního rozhodnutí byla přijata za určitých okolností, tj. zajištění stavební jámy zasahující na žalobcův pozemek. Ale tyto okolnosti se, a je třeba zdůraznit, že v důsledku žalobcova postoje, v průběhu stavebního řízení výrazně změnil, protože způsob zajištění stavební jámy již nezasahoval na žalobcův pozemek. Smyslem této podmínky za původního stavu věci bylo zajistit ochranu žalobcových práv a oprávněných zájmů pro případ, že realizovaný způsob „ukotvení“ stavební jámy (ať v širším, nebo užším významu) bude zasahovat na pozemek souseda (= žalobce). Pak bylo třeba jeho souhlasného stanoviska. Změnilo-li se však

technické provedení tak, že k zásahu na žalobcův pozemek již nedojde, pak *a contrario* není takového souhlasu třeba. A přesně v tomto smyslu zdejší soud, ve shodě s názorem správních orgánů obou stupňů prezentovaným v jejich rozhodnutích, chápe podmínku č. 14 územního rozhodnutí. Jelikož došlo k jinému řešení ve vztahu k žalobcovu pozemku, bylo by trvání na této podmínce toliko formalismem bez valného dopadu na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[III]

Zakládání stavby, zhoršení světelných podmínek, přesah požárně nebezpečného prostoru

Tento žalobní bod je vnitřně členěn a jeho těžiště lze spatřovat především v konkretizaci vyjevené v podbodech a), b) a c), avšak náznak žalobní námitky je seznatelný již v uvozujícím textu. Žalobce konstatoval, že v průběhu stavebního řízení namítl, že návrh na zahájení řízení je v rozporu s platnou vyhláškou č. 268/2009 Sb., vyslovil zásadní nesouhlas se způsobem založení stavby a hloubkou založení stavby, neboť navrženou novostavbou dojde ke změně režimu spodních vod, v důsledku čehož bude ohrožena stabilita a mechanická pevnost základů budovy okresního soudu. V souvislosti s tím (stavebnímu úřadu) předložil, spolu s námitkami ze dne 21.1.2010, ZP 03/2009, na jehož základě namítal nesouhlas s návrhem na vydání stavebního povolení, a to (kromě jiného) ve vztahu k tvrzením konkretizovaným v podbodech a) – c). Správní orgány obou stupňů se, dle žalobce, ve svých rozhodnutích omezily pouze na konstatování, že vyhláška č. 268/2009 Sb. se s ohledem na přechodné ustanovení obsažené v § 56 na danou věc nevztahuje, a proto se postupuje dle vyhlášky č. 137/1998 Sb. Věcně se ale obsahem jednotlivých námitek nezabývaly, zaujaly, v rozporu s celkovým obsahem předloženého ZP 03/2009, stanovisko, že ten se Stavby netýká, neboť již nejsou použity kotvy pro stabilizaci pažení stavební jámy, a rovněž se jím více nezabývaly.

Soud tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

Předně, tvrdí-li žalobce, že na základě ZP 03/2009 a Podání ze dne 21.1.2010 namítal nesouhlas s návrhem na vydání stavebního povolení, a to kromě jiného i ve vztahu ke zhoršení světelných podmínek v západním křídle budovy žalobce a k přesahu požárně nebezpečného prostoru na pozemek a budovu žalobce, považuje soud takové tvrzení za ne zcela přesné. Podání ze dne 21.1.2010, jehož přílohou byl i ZP 03/2009, výslovně obsahuje jednak námitky stran ústního jednání (bod I), úpravy komunikace (bod III) a nedodržení podmínky č. 14 územního rozhodnutí (bod IV). V bodě V je pak následující text: „*Namítáme, že návrh je v rozporu s ust. odstavců 1 a 2 § 18 vyhl. č. 268/2009 Sb. Jako důkaz předkládáme znalecký posudek č. 03/2009 vypracovaný znalcem Ing. Jiřím Birkou dne 28.8.2009. Se způsobem založení a jeho hloubkou zásadně nesouhlasíme, neboť navrženou novostavbou dojde ke změně režimu spodních vod, v důsledku čehož bude ohrožena stabilita a mechanická pevnost základů budovy Okresního soudu.*“. Jedině tato část podání ze dne 21.1.2010 souvisí s žalobními tvrzeními uvedenými v bodě III, avšak pouze s podbodem konkretizovaným pod písm. a).

Soud si pochopitelně povšiml, že žalobce dovozuje uplatnění námitek vztahujících se k podbodům b) a c) z textu ZP 03/2009 [k tomu srov. např. str. 3 odvolání proti stavebnímu povolení: „*Pokud by si stavební úřad znalecký posudek Ing. Birky ze dne 28.8.2009 prostudoval, zjistil by, že posudek (...) dále obsahoval námitky týkající se zhoršení světelných podmínek v západním křídle a přesahu požárně nebezpečného prostoru (dále PNP) na pozemek a budovu soudu. V posudku se uvádí, že vzdálenost hranice PNP od navrhované stavby je dle požární zprávy 11 m, vzdálenost budovy soudu je však pouze dle odměření z výkresu F.1.3.07 pouze 8,5 m a dle výkresu F.1.3.08 pouze 5,65 m a PNP tak zasahuje na plášť budovy okresního soudu.*“]. Ovšem takto chápanou (ze strany žalobce) povinnost správního orgánu vypořádat se s námitkami žalobce v průběhu správního řízení vnímá soud jako mírně řečeno atypickou. Žalobce totiž vytýká správnímu orgánu, že z předloženého posudku sám nevyhodnotil to, co nějakým způsobem svědčí v žalobcův prospěch, a nevypořádal se s tím jako s řádně uplatněnou námitkou. Řečeno jinak, žalobce se v Podání ze dne 21.1.2010 vůbec neobtěžoval námitku (námitky) řádně konkretizovat, uvést to, co považuje za nesprávné či nezákonné a jasně vyjavit, čeho se domáhá [to vše míněno k žalobním podbodům III b) a III c)]. Předložil stavebnímu úřadu listinu označenou jako znalecký posudek a další běh věcí více méně ponechal na správním orgánu. Takový přístup je ovšem nepřijatelný a správním orgánům nelze v takovém případě ničeho klást k tíži.

Až v Podání ze dne 10.2.2010 žalobce výslovně namítal, že požárně nebezpečný prostor Stavby zasahuje do únikové cesty z budovy okresního soudu a zásadně ohrožuje jeho bezpečnost. Dle žalobce se jednalo o vadu požárně bezpečnostního řešení Stavby, kterou požadoval odstranit. Tato část Podání ze dne 10.2.2010 se tedy výslovně vztahovala k žalobním tvrzením uvedeným v bodě III konkretizovaným pod písm. c). A k námitkám obsahově shodným s žalobním tvrzením konkretizovaným pod písm. b) žalobce výslovně dospěl až v odvolání proti stavebnímu povolení (k tomu srov. str. 3 odvolání: „*Námitkou zhoršených světelných podmínek v západním křídle budovy okresního soudu se správní orgán vůbec nezabýval. Odmítnutí našeho požadavku nijak neodůvodnil, čímž porušil odst. 3 § 68 zákona č. 500/ 2004 Sb. Z tohoto důvodu žádáme v rámci odvolacího řízení projednat stanovisko Krajské hygienické stanice Karlovarského kraje č.j. 555K2KV2085S/29509 nadřízeným orgánem, neboť toto stanovisko se vůbec nezabývalo vlivem povolované stavby na denní osvětlení a zhoršení pracovních podmínek v trvalých pracovištích v budově okresního soudu.*“).

Tolik soud vnímal jako potřebné vyjádřit se k zavádějícím žalobcovým tvrzením a v dalším textu se již věnuje posouzení vyjevených žalobních námitek.

Předně bylo třeba posoudit, jak se správní orgány vypořádaly s námitkou týkající se rozporu s § 18 odst. 1 a 2 vyhl. č. 268/2009 Sb. Soud sdílí žalobcův názor, že jejich argumentace je skutečně obecná (k tomu srov. např. str. 10 napadeného rozhodnutí: „*Namítaný názor odvolatele, že návrh je v rozporu s odst. 1 a 2 § 18 vyhlášky č. 268/2009 Sb. nemá oporu v právních předpisech. Zmíněná vyhláška č. 268/2009 Sb. nabyla účinnosti dne 26.8.2009 a ve svém ustanovení § 56 - Přechodné ustanovení, má uvedeno, že u staveb, pro které byla projektová dokumentace zpracovaná před účinností této vyhlášky, se postupuje podle dosavadní právní úpravy, tj. podle vyhlášky č. 137/1998 Sb. Ze spisového materiálu je zřejmé, že předmětná projektová dokumentace byla zpracována v březnu a v dubnu 2009,*

tzn. před účinností vyhlášky č. 268/2009 Sb.“). Ovšem na druhou stranu, neméně obecná je v tomto směru i žalobcova námitka (ve správním řízení).

Pro úplnost soud připomíná znění § 18 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb. Podle prvního odstavce se stavby musí zakládat způsobem odpovídajícím základovým poměrům zjištěným geologickým průzkumem a musí splňovat požadavky dané normovými hodnotami, nesmí být při tom ohrožena stabilita jiných staveb. Podle druhého odstavce se pak při zakládání staveb musí zohlednit případné vyvolané změny základových podmínek na sousedních pozemcích určených k zastavění a případná změna režimu podzemních vod.

Žalobce nikterak nevyjevil, v čem namítaný rozpor spatřuje a v jaké rovině se to dotkne jeho práv. Je-li však námitka takto obecná, nelze očekávat jinou, než obecnou odpověď, která, vzhledem k naprosté absenci konkrétních námitek, ani jiná být nemohla, a správní orgány proto nepochybily.

V podbodě a) pak žalobce argumentuje tak, že navrženou novostavbou dojde ke změně režimu spodních vod, v důsledku čehož bude ohrožena stabilita, mechanická pevnost základů budovy okresního soudu. K tomu odkazuje na příslušnou pasáž ZP 03/2009 a rovněž na ZP 01/2010, přičemž namítá, že s námitkou hloubení stavební jámy na žalobcovu budovu se stavební úřad nijak nezabýval, což neodůvodnil, a porušil tak § 68 odst. 3 správního řádu. Obdobné žalobce vytýkal i žalovanému.

Soud musí znovu především konstatovat, že žalobcova tvrzení nejsou přesná. Není pravdou, že by se stavební úřad nezabýval námitkou vlivu hloubení stavební jámy. Stavební úřad tak učinil na str. 11 prvoinstančního rozhodnutí, kde mj. uvedl: *„Stavební úřad prostudoval znalecký posudek vypracovaný Ing. Jiřím Birkou, který předložil Okresní soud, a zjistil, že tento posudek se také netýká předloženého návrhu, neboť v tomto již nejsou obsaženy kotvy, které by zasahovaly na pozemek okresního soudu. Stavba se musí zakládat způsobem odpovídajícím základovým poměrům zjištěným geologickým průzkumem a musí splňovat požadavky dané normovými hodnotami, nesmí být při tom ohrožena stabilita jiných staveb. Při zakládání staveb se musí zohlednit případné vyvolané změny základových podmínek na sousedních pozemcích určených k zastavění a případná změna režimu podzemních vod. Na danou stavbu byl vypracován hydrogeologický posudek, který vypracovala Ing. Jana Fulková, která má odbornou způsobilost v oboru hydrogeologie a sanační geologie. Dle jejího závěru snížení hladiny podzemní vody v blízkosti základových konstrukcí sousední budovy soudu nepřesáhne 0,4 m, tedy běžnou amplitudu přirozených režimních změn v úrovni hladiny podzemní vody v průběhu roku. Pro ověření tohoto závěru byla v bodě č. 14 stavebního povolení uložena podmínka v blízkosti budovy soudu vyhloubit monitorovací vrt a sledovat skutečné změny v úrovni hladiny podzemní vody. Při nepříznivém vývoji depresní kotliny pak bude možné přijmout vhodná sanační opatření. Dle statického výpočtu zabezpečení stavební jámy vypracované Ing. Petrem Hamplem, autorizovaným inženýrem pro statiku a dynamiku staveb, bylo prokázáno, že navržené řešení zajištění stavební jámy a založení objektu jsou dostatečně únosné a stabilní. V technické zprávě je uváděno, že stavba bude v průběhu prací ovlivňovat své okolí prováděnými stavebními činnostmi-(doprava materiálu, hluk, prašnost, aj.). Tyto negativní vlivy však budou minimalizovány organizací prací a budou pouze dočasné.“* A rovněž není pravdou, že by se jí

nezabýval ani žalovaný. Ten tak učinil, v obdobném duchu, jako stavební úřad, na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí.

K nedůvodnosti tohoto žalobního podvodu je ale třeba uvést, jak zněla žalobcová námitka týkající se vlivu stavební jámy. Poprvé byla vyslovena v Podání ze dne 21.1.2010 a pro lepší přehlednost soud připomíná její znění: „*Namítáme, že návrh je v rozporu s ust. odstavců 1 a 2 § 18 vyhl. č. 268/2009 Sb. Jako důkaz předkládáme znalecký posudek č. 03/2009 vypracovaný znalcem Ing. Jiřím Birkou dne 28.8.2009. Se způsobem založení a jeho hloubkou zásadně nesouhlasíme, neboť navrženou novostavbou dojde ke změně režimu spodních vod, v důsledku čehož bude ohrožena stabilita a mechanická pevnost základů budovy Okresního soudu.*“. V Podání ze dne 10.2.2010 pak žalobce zopakoval, že projekt založení stavby a základové jámy neřeší vliv založení stavby a hloubení základové jámy na budovu okresního soudu, vyslovil požadavek na monitoring a nedal souhlas ke kotvení stavební jámy formou výpažnic. V odvolání pak žalobce vytýkal stavebnímu úřadu, že si neprostudoval ZP 03/2009 a nezabýval se námitkou vlivu hloubení stavební jámy.

Právě uvedené je, bohužel, jakýmsi standardem, typickou ukázkou toho, jak žalobce přistupoval k ochraně svých práv ve stavebním řízení. Obecná, v podstatě nic neříkající námitka doprovázená listinou označenou jako znalecký posudek (k argumentaci tímto soud odkazuje na svůj názor prezentovaný výše) a další ponechání věci osudu. Z obecnosti žalobcových tvrzení však nelze vysledovat ani to, zda svým obsahem náleží do režimu územního řízení nebo do režimu řízení stavebního. Soud je proto toho názoru, že reakce správních orgánů obou stupňů na v podstatě vágní konstatování byla dostatečná, protože konkrétnější prostě být nemohla. A namítá-li žalobce porušení § 68 odst. 3 správního řádu, což činí opakovaně i v dalších žalobních bodech, pak zdejší soud připomíná znění tohoto ustanovení: *V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* To, že by se správní orgány námitkou vůbec nezabývaly, není pravda (viz výše). A co přesně z podmínek daných § 68 odst. 3 správního řádu správní orgány porušily, žalobce nedokázal uvést.

V té souvislosti je potřebné ještě alespoň zmínit, že stavebnímu řízení ve věci Stavby předcházelo řízení územní. Rozhodnutí v něm vydané nabylo právní moci, žalobce proti němu nedostatečně brojil odvoláním a k podání případné správní žaloby nedošlo vůbec. A jestliže bylo v územním řízení rozhodnuto o umístění Stavby, která bude mít nejenom sedm nadzemních podlaží, ale také dvě podzemní podlaží, pak je jasné, že se realizace Stavby neobejde bez určitého zásahu do terénu (s možnými následky s tím spojenými).

Žalobce v souvislosti s tímto žalobním bodem požadoval provedení důkazu, a to revizním hydrogeologickým posudkem. Soud rozhodl, že tento žalobcem navržený důkaz se neprovede, a to z následujících důvodů.

Chce-li žalobce provést určitý důkaz před soudem, pak pro to musí mít určitý podklad. Čistě po formální stránce, za daného stavu věci zde nebyl prostor pro revizní posudek. Protože zatím nebyl k dispozici žádný (hydrogeologický) posudek, nemohl by být vypracován

posudek revizní, ale jakýsi prvotní. Co je ale z pohledu soudu podstatné, žalobce opět argumentačně selhal a svůj důkazní návrh racionálně neodůvodnil, neuvedl, co se má prokázat, jaké jsou otázky, které by měly být znalci zadány. Takový návrh pak nemohl být akceptován.

Tato část žalobního bodu proto nebyla shledána důvodnou.

O žalobním podbodu písm. b) soud uvážil následujícím způsobem.

Žalovaný se s námitkou vypořádal na str. 11, a to způsobem, který žalobce uvedl v žalobě. Stavební úřad se jí zabývat nemohl, protože výslovně vznesená byla až v odvolání proti stavebnímu rozhodnutí (viz výše) a žalobcovu argumentaci skrze posudek, z něhož měl dle žalobce stavební úřad vyčíst vše, byť reálně nemohl pro absenci čehokoliv konkrétního vyjeveného, soud neshledal jako odpovídající principům správního řízení. Ovšem dle názoru soudu lze vysvětlení žalovaného (přednesené jednak v napadeném rozhodnutí, jednak ve Vyjádření) akceptovat. Tato námitka je bez jakýchkoliv pochybností námitkou patřící do režimu územního řízení, nikoliv stavebního. V územním řízení měla být žalobcem namítána, v územním řízení měla být správními orgány také řešena. Jak bylo uvedeno výše, koncepce stavebního zákona je nastavena tak, že je tu rozlišeno, co (a jak) má být řešeno v územním řízení a co v řízení stavebním a obsahová hranice mezi oběma druhy řízení je jasně nastavena. Žalobce nemůže ve stavebním řízení napravovat to, co zmeškal, ať už byly důvody jakékoliv, v řízení územním.

Ani tato část žalobního bodu proto nebyla shledána důvodnou.

O žalobním podbodu písm. c) soud uvážil následujícím způsobem.

Součástí projektové dokumentace ke stavebnímu řízení je i část označená jako Požárně bezpečnostní řešení, kde je řešen i požárně nebezpečný prostor Stavby. Ve věci požárně bezpečnostního řešení Stavby vydal Hasičský záchranný sbor Karlovarského kraje souhlasné závazné stanovisko ze dne 18.5.2009 č.j. HSKV-490/PCNP-2009 (dále též jen „*Stanovisko I*“). Stanovisko I bylo napadeno žalobcem, a proto si žalovaný (v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu) vyžádal od nadřízeného orgánu potvrzení nebo změnu Stanoviska I.

Ministerstvo vnitra, Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky, reagovalo písemností ze dne 28.7.2010 č.j. MV-47682-4/PO-C-2010, v níž konstatovalo, že je nutné doplnit požárně bezpečnostní řešení, resp. upřesnit postup výpočtu odstupových vzdáleností, včetně uvedení všech vstupních dat, a to pak předložit k posouzení s žádostí o nové stanovisko HZS Karlovarského kraje. Napadené Stanovisko I nebylo nadřízeným orgánem výslovně ani potvrzeno, ani změněno.

Žalovaný sdělením ze dne 2.8.2010 č.j. 1004/SU/10-8 oznámil účastníkům řízení, že se mohou ve smyslu § 36 správního řádu ve stanovené lhůtě vyjádřit k podkladům rozhodnutí, mj. i k vyjádření Ministerstva vnitra, Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR. Stavebník se vyjádřil podáním ze dne 12.8.2010 a neměl k němu

výhrady. Žalobce se vyslovil podáním ze dne 11.8. 2010, kde mj. uvedl, že za tohoto stavu věci je vyloučeno, aby odvolací orgán napadené rozhodnutí potvrdil.

Dne 3.9.2010 bylo Stavebníkem předloženo žalovanému nové závazné stanovisko HZS Karlovarského kraje ze dne 2.9.2010 č.j. HSKV-2485-2/2010-PCNP (dále též jen „*Stanovisko II*“), včetně doplnění požárně bezpečnostního řešení Stavby.

Žalovaný písemností ze dne 6.9.2010 č.j. 1004/SÚ/10-15 opětovně požádal Ministerstvo vnitra, GŘ HZS ČR o potvrzení nebo změnu Stanoviska II.

Ministerstvo vnitra, GŘ HZS ČR reagovalo písemností ze dne 17.9.2010 č.j. MV-83886-2/PO-C-2010, z jejíhož obsahu je zřejmé, že došlo ke změně Stanoviska II tak, že se v něm rozšiřuje podmínka následujícího znění: *„pro vydání kolaudačního souhlasu nezbytné, aby stavebník doložil příslušné doklady deklarující požadované vlastnosti stavebních výrobků a stavebních konstrukcí vyplývající z požárně bezpečnostního řešení.“*

Žalovaný oznámil účastníkům řízení rozšíření podkladů pro rozhodnutí písemností ze dne 20.9.2010 č.j. 1004/SÚ/10-18. Žalobce se k podkladům vyjádřil písemností ze dne 27.9.2010, v níž mj. konstatoval, že došlo ke změně návrhu na vydání stavebního povolení, a to k přepracování požárně bezpečnostního řešení Stavby. Žalobce namítal, že mu tato skutečnost nebyla oznámena a domníval se, že procesně správným postupem žalovaného (za nastalé situace) mělo být vrácení věci stavebnímu úřadu k novému řízení, ve němž by bylo předloženo a projednáno i nové požárně bezpečnostní řešení. Novou dokumentaci nelze, dle žalobce, v odvolacím řízení projednávat, neboť by tím byla krácena žalobcova práva a byla mu odebrána možnost k ní uplatnit v první instanci opravné prostředky. Žalobce zdůraznil, že odvolací orgán nemůže rozhodovat o skutečnostech, které nebyly předmětem prvoinstančního řízení. K tomu je ze zákona nepříslušný.

Žalovaný se k této námitce vyslovil na str. 12 – 14 napadeného rozhodnutí a po rekapitulaci základních údajů z průběhu řízení konstatoval mj. následující: *„(...) Ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu uvádí, že jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Podle tohoto ustanovení odvolací orgán postupoval a (...) vyžádal si (...) potvrzení či změnu závazného stanoviska HZS KK, které bylo napadeno odvoláním. Ministerstvo vnitra napadené stanovisko ani nepotvrdilo ani nezměnilo (...) Tímto postupem nastolilo Ministerstvo vnitra stav, se kterým výše uvedené ustanovení § 149 vůbec nepočítá. Vzhledem k tomu, že odvolacímu orgánu nepřísluší do jeho stanoviska jakkoliv zasahovat a příp. ho měnit, posoudil toto stanovisko tak, že proces posouzení u Ministerstva vnitra považuje za neukončený. Správní řád ve svém ustanovení § 149 odst. 4 jasně říká, že nadřízený orgán může napadené stanovisko pouze potvrdit nebo změnit. Ministerstvo vnitra neučinilo ani jedno ani druhé. Stavebník (...) doplnil požárně bezpečnostní řešení stavby, resp. upřesnil postup výpočtů a znovu si požádal u KHS KK o vydání závazného stanoviska. Po jeho obdržení bylo toto stanovisko prostřednictvím odvolacího orgánu zasláno Ministerstvu vnitra k novému posouzení. Následně bylo stanovisko Ministerstvem vnitra změněno v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu. Odvolací orgán je přesvědčen o tom,*

že nedošlo ke změně návrhu na vydání stavebního povolení, jak tvrdí odvolatel, nýbrž pouze o doplnění požárně bezpečnostního řešení stavby dle požadavku Ministerstva vnitra. Dále je toho názoru, že proces posouzení závazného stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu probíhá na úrovni odvolacího orgánu, nikoliv na úrovni prvoinstančního správního orgánu. Při svém postupu zohlednil i ustanovení § 6 správního řádu, dle kterého má správní orgán postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžoval. Postupem, který vyžaduje odvolatel, by celou věc vrátil k novému projednání stavebnímu úřadu a všechny zúčastněné by tím zbytečně zatěžoval. Otázkou je, zda by měl na tento postup vůbec právo, neboť by za této situace nebylo v odvolacím řízení vůbec ukončeno posouzení závazného stanoviska nadřízeným orgánem ve smyslu § 149 správního řádu. Odvolací orgán je rovněž přesvědčen o tom, že jeho postupem nebyl v žádném případě odvolatel zkrácen na svých právech. Po obdržení závěrečného stanoviska Ministerstva vnitra sdělil všem účastníkům řízení, že došlo k rozšíření podkladů rozhodnutí a že se mohou ke všem shromážděným podkladům vyjádřit. Možnost podání opravných prostředků odvolateli odebrána rovněž nebyla, neboť proces přezkoumání nového závazného stanoviska z výše uvedených důvodů řádně proběhl u nadřízeného orgánu - Ministerstva vnitra již na základě jeho řádného odvolání ze dne 18.3.2010.“.

V textu žalobní námitky lze těžko oddělit to, co žalobce pouze konstatuje, a co je skutečný žalobní bod. Žalobcova polemika s teorií (stavebního úřadu) o neexistenci předpokladu budoucí přístavby okresního soudu, kterou by Stavba omezovala, je významná spíše co do hodnocení argumentační obratnosti správního orgánu, protože jím zvolená dikce rozhodně nepatří k nejšťastnějším. Na druhou stranu, se závěry, které jsou z toho činěny žalobcem v žalobě, se lze vypořádat odkazem na dlouhodobě aprobovaný názor, který poprvé vyslovil Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozsudku ze dne 6.2.2001 (ve věci vedené pod sp.zn. 30Ca 206/2000). Podle tohoto názoru, namítají-li sousedé jako účastníci územního řízení, či řízení o odstranění stavby, že by navrhovaná či dodatečně povolovaná stavba bránila jejich budoucím stavebním záměrům, vezme stavební úřad takové námitky v úvahu pouze tehdy, pokud již tito sousedé o povolení zamýšlené stavby sami požádali. V budoucnu se k eventuálním stavebním úmyslům nepřihlíží a sousedé se v tomto případě mohou úspěšně bránit pouze poukazem na rozpor projednávané stavby se závaznými právními předpisy.

Podstata námitek vyjevených v bodě c) je však spíše povahy procesní, když to hlavní žalobce vyjevil na str. 9 žaloby (k tomu srov. text: „Na základě jak právě citovaného stanoviska, tak stanoviska HZS Karlovarského kraje z 2.9.2010 došlo ke změně návrhu na vydání stavebního povolení, a to k přepracování požárně-bezpečnostního řešení stavby. Za této situace došlo ke změně návrhu na vydání stavebního povolení, a to ke změně oproti schválené projektové dokumentaci pro stavební povolení v důsledku přepracování požárně bezpečnostního řešení stavby. Proto by bylo dle názoru žalobce procesně správným postupem žalovaného zrušení rozhodnutí o stavebním povolení a vrácení věci Prvoinstančnímu správnímu orgánu k novému projednání, ve kterém by tento vycházel z nové dokumentace pro stavební řízení, neboť žalovaný nemohl rozhodovat o skutečnostech, které nebyly předmětem prvoinstančního řízení, k čemuž je ze zákona nepřislušný. Dle názoru žalobce zkrátil žalovaný tímto postupem jeho práva, když mu odebral možnost uplatnit k zásadně přepracované důležité části projektové dokumentace námitky v rámci prvoinstančního řízení.“.

Zdejší soud se s žalobcovým tvrzením o zásadně přepracované důležité části projektové dokumentace neztotožňuje. Domnívá se totiž, ve shodě s žalovaným, že to, co proběhlo, bylo řešitelné v rámci odvolacího řízení. Vzato absolutně, nebylo by možné v odvolacím řízení rozhodnout jinak, než zrušením a vrácením věci v případě, že by se objevilo nové tvrzení nebo by se rozšířily nebo zúžily podklady pro vydání rozhodnutí. Tak ovšem není odvolací řízení obecně koncipováno (k tomu srov. § 90 správního řádu). Stejně tak § 149 správního řádu, zejména jeho odst. 4, nestanoví pro případ změny závazného stanoviska takové následky, že by bylo nutno rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v odvolacím řízení rušit a věc mu vracet k dalšímu řízení. Jestliže tedy dojde k určitému doplnění podkladů, je možné, za podmínky stanovené v § 36 odst. 3 správního řádu, věcně rozhodnout v odvolacím řízení, aniž by bylo nutné věc znovu vracet k první instanci. Žalobce sice hovoří o zásadním přepracování důležité části projektové dokumentace, ale nevyjevil, v čem toto zásadní přepracování spatřuje. A to, co je zřejmé ze správního spisu, vyznívá poněkud jinak. Ministerstvo vnitra, GŘ HZS ČR ve svém prvním vyjádření konstatovalo, že je nutné doplnit požárně bezpečnostní řešení, resp. upřesnit postup výpočtu odstupových vzdáleností, včetně uvedení všech vstupních dat. To se stalo a věc byla, po vydání Stanoviska II, opětovně předložena Ministerstvu vnitra, GŘ HZS ČR, který rozšířil podmínku výše uvedeného znění. To, co je v obsahu správního spisu uvedeno, podle názoru soudu nezakládá oprávněnost námitky zásadního přepracování důležité části projektové dokumentace. Nadto, žalobce sám, jak již bylo řečeno, tuto skutečnost nevyjevil, nekonkretizoval a svá tvrzení dokumentoval na výkresech z projektové dokumentace F.1.3.07 a F.1.3.08. Ty se ovšem týkaly výhradně zajištění stavební jámy a jejich relevance pro měření z hlediska případného přesahu požárně nebezpečného prostoru je, mírně řečeno, diskutabilní.

[IV]

Založení stavby - hydrogeologický posudek

Základním dokumentem pro posouzení důvodnosti nosné námitky tohoto žalobního bodu je především listina vypracovaná Ing. Janou Fulkovou dne 19.10.2009 označená jako „Hydrogeologický posudek“. Listina nemá číslované strany, relevantní text se nachází v částech označených jako „1 Úvod“, resp. „2 Hydraulické výpočty“ a zní následovně: *„Hydrogeologické poměry v zájmovém území nebyly nikdy detailně zkoumány s využitím speciálních hydrogeologických prací. Údaje o zastižení hladiny podzemní vody v archivních vrtech se dost liší. Dle Kunešové (1997) se předpokládá, že v zájmovém území je vyvinuta mělká zvodeň s průlinovou, hlouběji kombinovanou, průlinovo-puklinovou propustností a volnou hladinou podzemní vody v hloubce pod 380 m n.m. Z průzkumných prací provedených na lokalitě byla zastižena vrtem J6 (10,4 m pod úrovní terénu, tj. 376,8 m n.m.). Ostatní vrty pravděpodobně zastihly dílčí nespojitě, plošně a kapacitně omezené zvodnělé obzory vyvinuté v polohách s vyšší propustností nad úrovní hladiny spojitě zvodně. Hladina podzemní vody byla vrty J1-J5 zastižena v hloubce 2,5-4,45 m pod úrovní terénu, 380,85-384,05 m n. m. V archivních vrtech provedených v zájmovém území v rámci předchozích etap průzkumu pg. Holou (in Kunešová, 1997) nebyla hladina podzemní vody dokumentována v žádném z vrtů hlubokých 4,620 m, s výjimkou vrtu S107 (3,6 m p.t., 382,2 m n. m.). Spád hladiny podzemní vody mělké zvodně je v generelu k severu až severozápadu, ke korytu Ohře (...) Vrt J4 zastihl hladinu podzemní vody v nejvyšší úrovni, 2,65 m pod terénem. tj. 384,05 m*

n. m. Projektované zemní práce budou zasahovat do úrovně 380,5 m n. m. (-6 m od $\pm 0,0$). Snížení hladiny podzemní vody pak uvažujeme 4 m. Vzdálenost stěny stavební jámy od sousední budovy je 9 m. Výpočty nezohledňují nehomogenitu šíření depresní kotliny v proměnlivém horninovém prostředí.“. Žalobce reagoval v Podání ze dne 10.2.2010, konkrétně v bodu č. III odst. 3 shora (podání rovněž nemá označeny strany). Žalobce na tomto místě uvedl: „Ve věci vyjádření Ing. Jany Fulkové namítáme zásadní rozpory, které jsou v něm obsaženy. V posudku se uvádí, že projektované zemní práce budou zasahovat do úrovně 384,05 m n.m. a k této hloubce byl proveden velmi zjednodušený výpočet depresního kužele. Jak vyplývá z řezu 2-2 z projektové dokumentace zajištění základové jámy, hloubka jámy je projektovaná na úroveň 380,65 m n.m., záporová stěna má být založena v úrovni 377,65 a založení objektu na pilotách dokonce v blíže neurčené hloubce ještě hlouběji pod záporovou stěnou. Z tohoto důvodu zásadně nesouhlasíme se závěrem předloženého vyjádření Ing. Fulkové, ve kterém se uvádí, ... snížení hladiny spodní vody nepřesáhne běžnou amplitudu 0,4 m a je prý možné, že se neprojeví vůbec. Máme zato, že tyto rozpory mezi vyjádřením a projektem měl zjistit již stavební úřad a vyžádat si ve věci nezávislý znalecký posudek a posudek Ing. Fulkové měl být správním orgánem pro jeho zásadní rozpory s projektem odmítnut.“.

Stavební úřad vydal dne 1.3.2010 prvoinstanční rozhodnutí, kde se k této námitce vyjádřil na str. 12 [srov.: „Při studiu posudku Ing. Fulkové stavební úřad zjistil, že se zástupce OS KV nejspíše zmýlil, neboť zaměnil úroveň hloubky jámy (377,65 m n.m.) s uvažovanou úrovní hladiny spodní vody (384,05 m n.m.). V posudku Ing. Fulkové jsou výškové úrovně uvedeny správně.“]. Žalobce v zásadě své výhrady zopakoval v odvolání proti stavebnímu povolení (str. 4 odvolání). Součástí správního spisu je i reakce ing. Fulkové ze dne 31.3.2010 na odvolací námitku žalobce. Ing. Fulková znovu vysvětlila to, co vyjádřila ve své listině ze dne 19.10.2009 a odvolací správní orgán se k tomu přiklonil, když svůj pohled na věc vyjevil mj. na str. 14 napadeného rozhodnutí [srov.: „Vzhledem k tomu, že problematika povolování a realizace staveb je značně složitá, řešil zákonodárce tuto problematiku tím způsobem, že v ustanovení § 158 a násl. stavebního zákona stanovil, že vybrané činnosti ve výstavbě (projektová činnost, odborné vedení provádění staveb), jejichž výsledek ovlivňuje ochranu veřejných zájmů ve výstavbě, mohou vykonávat pouze fyzické osoby, které získaly oprávnění k jejich výkonu podle zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů. Projektant pak ze zákona odpovídá za správnost, celistvost, úplnost a bezpečnost stavby provedené podle jím zpracované projektové dokumentace a proveditelnost stavby podle této dokumentace.“].

Ve věci hydrogeologického posudku zpracovaného Ing. Janou Fulkovou je odvolací orgán toho názoru, že ze spisového materiálu je zřejmé, že stavební úřad po nikom nepožadoval ani sám nestanovoval znalce za účelem zpracování znaleckého posudku ve věci hydrogeologických poměrů v daném území. Předmětný hydrogeologický posudek Ing. Jany Fulkové z října 2009 byl zpracován na základě objednávky stavebníka, resp. soudního znalce Ing. Radka Moschnera, který byl zpracovatelem výše zmíněného znaleckého posudku č. 75/2009 Posouzení vlivu kotveného pažení stavební jámy pro stavbu polyfunkčního domu na budovu Okresního soudu v Karlových Varech. Jmenovaná Ing. Jana Fulková není

jmenovanou soudní znalkyní v předmětné věci a jí zpracovaný posudek tedy nelze považovat za znalecký.

Stavební úřad při posuzování věci vycházel zejména z projektové dokumentace ke stavebnímu řízení zpracované oprávněnou osobou. Hydrogeologický posudek posoudil jako podklad pro rozhodnutí, který spíše jen upřesňuje zpracovanou projektovou dokumentaci a doporučuje určité postupy, které by měly zabránit nepříznivému vývoji při realizaci stavby, tzn., že výsledek posudku použil ve prospěch odvolatele (např. na základě doporučení v něm stanovil ve stavebním povolení podmínku č. 14. V blízkosti budovy soudu bude vyhlouben monitorovací vrt a budou sledovány skutečné změny v úrovni hladiny podzemní vody).

Vzhledem k tomu, že se jedná o velmi odbornou záležitost, zajistil stavebník, aby se zpracovatelka v rámci vyjádření k obsahu podaného odvolání k námitkám odvolatele vyjádřila. Její vysvětlující vyjádření ze dne 31.3.2010 je doloženo ve spisu. Stavební úřad ani odvolací orgán neshledaly rozpory mezi posudkem Ing. Fulkové a projektovou dokumentací (jak tvrdí odvolatel), a proto neshledaly důvod ani pro zajištění si nezávislého znaleckého posudku ve věci.“].

Dalšími listinami majícími význam pro posouzení žalobního bodu č. IV jsou pak technické výkresy F.1.3.07 (ze dne 17.4.2009) a F.1.3.08 (rovněž ze dne 17.4.2009, společně dále též jen „Výkresy“) týkající se zabezpečení stavební jámy. A údaje tam uvedené potvrzují hodnocení Ing. Fulkové. Soud proto konstatuje, že sdílí názor žalovaného o tom, že ze strany žalobce skutečně došlo k nepřesnému čtení údajů uvedených v listině vyhotovené dne 19.10.2009 Ing. Fulkovou. Ta totiž nehovoří o tom, že projektované zemní práce budou zasahovat do úrovně 384,05 m n.m. K této kótě Ing. Fulková vztáhla hladinu podzemní vody. A projektované zemní práce budou dle Ing. Fulkové zasahovat do úrovně 380,5 m n. m., tedy shodně s tvrzením žalobce (viz výše žalobcovu citaci). Žalobcovo tvrzení o tom, že „posudek, tak příslušné výkresy stavební dokumentace (F.1.3.07 a F.1.3.08) a technická zpráva jsou nejednotné a zmatečné zejména ve vztahu k uvažované úrovni hladiny podzemní vody, hloubce stavební jámy a k hloubce zemních prací“ je proto zavádějící a především mylné.

Byť je tato žalobní námitka obsahově značně neuspořádaná, prizmatem výše uvedeného je nutné posoudit i další vytýkaný nedostatek, k němuž mělo ze strany správních orgánů dojít. Byl-li totiž žalobcův názor na výškové údaje chybný, a to byl, pak správním orgánům nelze vytýkat pochybení, když nepřistoupily na žalobcův návrh na vypracování „nezávislého znaleckého posudku“. Námitka porušení § 68 odst. 3 správního řádu je z tohoto pohledu čistým formalismem.

Žalobce učinil součástí této námitky i konglomerát názorů či představ o tom, co měla listina Ing. Fulkové obsahovat, či jak měly být nastaveny parametry použitých výpočtů. Značná nesourodost takto prezentovaných myšlenek však z podstaty vylučuje jejich posouzení jako žalobního bodu. Jednoduše řečeno – není co uchopit jako žalobní bod, a to ve světle kritérií nastavených ve shora uvedeném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58.

Žalobce i v tomto případě požadoval provedení důkazu revizním hydrogeologickým posudkem. Soud proto odkazuje na odůvodnění, které k jeho neprovedení poskytl výše.

[V]

Monitorovací vrt

Vhodnost vyhloubení monitorovacího vrtu je prvně zmíněna v listině Ing. Fulkové ze dne 19.10.2009 (k tomu srov. poslední strana, část „3 Závěr“, odst. 2: *„Před zahájením projektované stavby tedy doporučujeme v blízkosti budovy soudu vyhloubit monitorovací vrt a sledovat skutečné změny v úrovni hladiny podzemní vody. Monitoring umožní průkazně ověřit vliv odvodňování stavební jámy na úroveň hladiny podzemní vody v blízkosti základů sousední budovy.“*). Žalobce na tuto možnost reagoval v Podání ze dne 10.2.2010, když mj. vyslovil požadavek na monitorovací vrt v blízkosti soudu, který pokládal za nezbytný a na jehož provedení trval, včetně monitorování hladiny podzemní vody.

Prvoinstanční správní orgán pak ve stavebním povolení stanovil podmínku (č. 14) následujícího znění: *„V blízkosti budovy soudu bude vyhlouben monitorovací vrt a budou sledovány skutečné změny v úrovni hladiny podzemní vody.“*. Vložení této podmínky do stavebního povolení pak stavební úřad odůvodnil na str. 12 stavebního povolení (srov.: *„V hydrogeologickém posudku Ing. Fulkové je doporučení v blízkosti budovy soudu vyhloubit monitorovací vrt a sledovat skutečné změny v úrovni hladiny podzemní vody. Monitoring umožní průkazně ověřit vliv odvodňování stavební jámy na úroveň hladiny podzemní vody v blízkosti základů sousední budovy. Stavební úřad považuje tento požadavek jako podstatný a odůvodněný, proto ho zahrnul jako podmínku č. 14 stavebního povolení.“*). V odvolání proti stavebnímu povolení žalobce vyslovil obdobné jako v tomto žalobním bodu, byť ne v tom rozsahu, ale rozhodně podrobněji, než v Podání ze dne 10.2.2010. Žalovaný reagoval na str. 14 – 15 napadeného rozhodnutí [srov.: *„Ohledně výše zmíněného monitorovacího vrtu je odvolací orgán toho názoru, že se nejedná o stavbu ani zařízení podléhající územnímu rozhodnutí. Předmětný monitorovací vrt je možné realizovat v rámci doplňkového hydrogeologického průzkumu ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 bod c) vyhlášky č. 369/2004 Sb., o projektování, provádění a vyhodnocování geologických prací, oznamování rizikových geofaktorů a o postupu při výpočtu zásob výhradních ložisek, v platném znění, neboť se jedná o práce, jimiž se při provádění staveb zjišťují změny v hydrogeologických poměrech území a jejich vliv na stavby. Vzhledem k poloze v území v ochranném pásmu přírodních léčivých zdrojů lázeňského místa Karlovy Vary je pro provedení vrtných prací potřeba souhlasu Ministerstva zdravotnictví ČR, Inspektorátu lázní a zřidel. Co se týče umístění vrtu, přestože to není v podmínce č. 14 stanoveno, je z hlediska vlastnických práv k pozemkům zřejmé, že bude na pozemku investora. Před a při provádění vrtu pak musí investor postupovat v souladu s příslušnými zvláštními právními předpisy. Při těchto procesech budou stanoveny podrobnější podmínky provedení samotného vrtu. Odvolatel není oprávněn určovat způsob provedení vrtu.“*].

Předně, je zde k řešení otázka nutnosti územního rozhodnutí na takový monitorovací vrt. Možnosti řešení jsou dvě: buď na takový monitorovací vrt bude třeba územního rozhodnutí, ale pak není třeba tuto připomínku řešit v rámci stavebního řízení na Stavbu, protože případné územní řízení stran vrtu bude mít svůj vlastní osud, se všemi právy

a povinnostmi plynoucími v něm pro jeho účastníky, anebo územního rozhodnutí nebude třeba, protože taková záležitost bude řešena v režimu vyhlášky č. 369/2004 Sb., o projektování, provádění a vyhodnocování geologických prací, oznamování rizikových geofaktorů a o postupu při výpočtu zásob výhradních ložisek. V takovém případě nebude třeba dalšího rozhodnutí. Ať tak, či onak, tato záležitost nemá vůbec vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí přezkoumávaného v této věci.

Soud nikterak nepochybnuje, že účastník řízení, nejčastěji soused, se může domáhat, aby byl určitý, jím specifikovaný požadavek, zahrnut do rozhodnutí o povolení stavby jako podmínka stavebního povolení. Jenže k takovému požadavku musí existovat určitý titul, musí zde být určitá povinnost, kterou můžeme žádat po stavebníkovi na základě zákona, podzákoného právního předpisu, opatření obecné povahy nebo veřejnoprávní (a patrně i soukromoprávní) smlouvy. V posuzované věci však nic takového nebylo. Žalobcův požadavek byl vtělen do stavebního povolení, i když v té nejobecnější podobě, a byl minimálně implicitně přijat stavebníkem, poněvadž ten proti tomu ničeho nenamítal. Případná konkretizace by byla jistě možná, ale vzhledem k výše popsané absenci jakéhokoliv titulu pro to požadovat po stavebníkovi detailnější (co do umístění, četnosti měření a jeho vyhodnocování atp.) realizaci vrtu, soud nemohl dojít k závěru, že by se znění podmínky č. 14 stavebního povolení přímo týkalo práv žalobce v té míře, že by to mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. A ze stejného důvodu tak nelze namítat porušení § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce i v tomto případě požadoval provedení důkazu revizním hydrogeologickým posudkem. Soud proto odkazuje na odůvodnění, které k jeho neprovedení poskytl výše.

[VI]

Stabilita ohradní zdi na pozemcích žalobce č. 1839 a č. 1840 v k.ú. Karlovy Vary sousedících s pozemkem stavebníka č. 1836 v k.ú. Karlovy Vary

Tento požadavek byl žalobcem přednesen ve velmi strohé podobě v Podání ze dne 10.2.2010, kde žalobce uvedl: „*Požadujeme, aby tato složka projektu [míněna část B.1.k)] zahrnovala monitoring stavebních částí budovy soudu a ohradní zdi včetně jejího přesného měření. Monitoring požadujeme provádět nezávislými odborníky po dobu minimálně pěti let od dokončení hrubé stavby navrhované budovy.*“. V obdobně stručné podobě bylo totéž rekapitulováno v odvolání proti stavebnímu povolení.

Samozřejmě, i tento žalobcův požadavek mohl být zahrnut do podmínek stavebního povolení, ale znovu je zde již mnohokrát zmíněný problém. Tím byla chatrná žalobcova schopnost přesně vyjavit a konkretizovat to, čeho se domáhá. Sám žalobce opakovaně tvrdil a tvrdí, že se v případě Stavby jedná o náročný a rozsáhlý projekt. A za této situace vznesl požadavek na přesné měření ohradní zdi, aniž by konkretizoval, co vlastně chce na zdi měřit (např. náklon do stran, propad atp.). Ani toto minimum žalobce nebyl schopen upřesnit a ponechal ho v podobě značně obecné. Požadavek přijat skutečně nebyl, ale obdobně jako v předchozím žalobním bodu, ani zde není žádný titul, na jehož základě by bylo lze toto nárokovat a stanovit povinnost správního orgánu vázat stavebníka právě tímto způsobem.

Nemohlo tak dojít ke zkrácení žalobcových práv. A ze stejného důvodů by byla námitka porušení § 68 odst. 3 správního řádu formalismem.

Jako i v předchozích bodech, i zde žalobce požadoval provedení důkazu revizním hydrogeologickým posudkem. Soud proto opětovně odkazuje na své předchozí odůvodnění a doplňuje, že nenalezl jinou, než negativní odpověď na otázku, co může hydrogeologický posudek osvětlit ke staticce.

[VII]

Technologie zakládání stavby formou širokoprofilových pilotů

Podstata tohoto žalobního bodu tkví v námitce zásadního nesouhlasu s použitím navržené technologie zakládání stavby formou širokoprofilových pilotů z důvodu možného ohrožení statiky budovy žalobce při jejich provádění těžkou technikou. Ani tato námitka není dostatečně konkrétní.

Soud je toho názoru, že žalovaný správní orgán měl pravdu, když konstatoval, že není třeba souhlasu souseda s tím, aby byla zvolena určitá technologie zakládání stavby. A nic na tom nemění ani to, že odvolací správní orgán označil vyjádření stavebního úřadu ve vztahu k tvrzení o nejšetrnějším způsobu provádění základů jen za poněkud nešťastné. Soud totiž sdílí žalobcův názor, že existují šetrnější způsoby provedení a názor stavebního úřadu tak z tohoto pohledu není nešťastný, ale je nesprávný. Nic to ovšem nemění na tom, že sousedova souhlasu zde není třeba. A pak ani tato žalobní námitka, vztaženo k obecnosti jejího vznesení, nemůže být důvodná. K důkaznímu návrhu revizním hydrogeologickým posudkem, resp. jeho neprovedení, soud ve stručnosti znovu odkazuje na předchozí odůvodnění.

[VIII]

Založení stavby - nesouhlas žalobce s kotvením stavební jámy formou výpažnic

Podstata posouzení této žalobní námitky úzce souvisí s hodnocením námitky č. II. Proto zdejší soud pouze ve stručnosti konstatuje, že jestliže kotvení (nebo zajištění v širším slova smyslu) formou výpažnic nezasahuje na pozemek souseda (= žalobce), není zde prostor pro podmínku vyžádat si souhlas tohoto souseda s podobou kotvení (zajištění).

[IX]

Označení subjektu zhotovitele stavby

Vytýká-li soud žalobci jistou argumentační neobratnost, musí rovněž zmínit, že ani na straně správních orgánů není schopnost pregnantně vyslovit zamýšlené ideální. V souvislosti s tímto žalobním bodem míří řečená výtku pochopitelně spíše na úřad územního plánování. Ten totiž v územním řízení neužil dikce, která by byla vhodná a která by odpovídala okolnostem případu a právním předpisům. Soud ovšem musel posoudit dopad této skutečnosti do práv a právem chráněných zájmů žalobce v dané věci.

Žalobce vyslovil přesvědčení, že územní rozhodnutí je právně vadné, neboť ho nelze vykonat a tudíž mělo dojít k zahájení přezkumného řízení. Jen pro pořádek soud uvádí,

že tvrdil-li žalobce, že územní rozhodnutí je právně vadné, neboť ho nelze vykonat, není to důvod přezkumného řízení. Důvodem přezkumného řízení je nezákonnost rozhodnutí (k tomu srov. § 94 odst. 1 správního řádu: „*V přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy.*“). Každopádně, k pravomocnému zpochybnění územního rozhodnutí tímto (ani jiným) způsobem nedošlo, a tak je třeba vycházet z toho, že je pravomocné. Základní linie nastavená v územním řízení by se v řízení stavebním bezpochyby neměla výrazně posunout. Nicméně, ve stavebním řízení se kromě jiného upřesňují určité parametry, které byly založeny v územním rozhodnutí. Výsledkem někdy může být, že to v detailech zcela nekoresponduje. Avšak soud je toho názoru, že jestliže je takovou disproporcí možné odstranit cestou výkladu, ať už restriktivního, nebo v daném případě zejména rozšiřujícího, pak zde není prostor k tomu, aby stavební povolení nemohlo být vydáno jen proto, že terminologicky neodpovídá územnímu rozhodnutí. Soudu sice nemůže akceptovat eskapádu, kterou odvolací správní orgán použil při žonglování s výrazy zhotovitel (obecně) a zhotovitel stavby [k tomu srov. str. 15 napadeného rozhodnutí: „*Ve věci pojmu „zhotovitele stavby“ je třeba uvést, že v podmínkách územního rozhodnutí nejsou povinnosti ukládány zhotoviteli stavby, ale jen obecně zhotoviteli. I ze samotného obsahu podmínek je zřejmé, že se nejedná o zhotovitele stavby. V případě, že s takto formulovanými podmínkami odvolatel nesouhlasil, měl podat proti územnímu rozhodnutí odvolání. Ve věci stavebního povolení obecně platí, že podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) vyhlášky se ve stavebním povolení uloží stavebníkovi mj. povinnost oznámit název a sídlo stavebního podnikatele, který bude stavbu provádět. V případě posuzovaného stavebního povolení tuto povinnost stavební úřad splnil, když v podmínce č. 7 stavebního povolení uložil stavebníkovi povinnost oznámit před zahájením řízení stavebnímu úřadu stavebního podnikatele, doloží výpis z obchodního rejstříku, popř. živnostenský list (§ 2 odst. 2 písm. b) stavebního zákona) a doloží prohlášení stavbyvedoucího (autorizované osoby) o zajišťování odborného vedení předmětné stavby.*“], avšak z okolností řízení je zřejmé, komu je povinnost uložena. V posuzované věci (a jsme-li v intencích územního řízení) nepochybně navrhovateli, který se následně překlápí do stavebního řízení jako stavebník. A vůči tomu primárně směřuje ona povinnost, byť ten ji pravděpodobně vykoná ve všech případech prostřednictvím osoby, kterou tím pověří (jak se tomu stalo i zde). Nadto, z podání účastníků je zřejmé, že formulaci, která není úplně nejvhodnější, je v tomto smyslu rozuměno. Primárně zavazuje navrhovatele, čili stavebníka, který ji realizuje prostřednictvím někoho, kdo tomu má příslušné odborné znalosti.

[X]

Místní šetření ve smyslu ustanovení § 112 stavebního zákona

Protože je v rámci tohoto žalobního bodu vznášena námitka týkající se režimu upraveného v § 112 stavebního zákona, soud ho pro větší přehlednost cituje.

Podle § 112 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad oznámí účastníkům řízení, kteří jsou mu známi, a dotčeným orgánům zahájení stavebního řízení nejméně 10 dnů před ústním jednáním, které spojí s ohledáním na místě, je-li to účelné. Zároveň upozorní dotčené orgány a účastníky řízení, že závazná stanoviska a námitky, popřípadě důkazy mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto. Podle § 112 odst. 2

stavebního zákona od ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění. Upustí-li od ústního jednání, určí lhůtu, která nesmí být kratší než 10 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky, popřípadě důkazy. Zároveň je upozorní, že k později uplatněným závazným stanoviskům, námitkám, popřípadě důkazům nebude přihlédnuto.

Lze souhlasit s žalobcem, že stavební úřad nevysvětlil zcela vyčerpávajícím způsobem, proč upustil od ústního jednání ve spojení s místním šetřením. Žalobce zároveň ve svých námitkách uvedl, proč ústní jednání požaduje. Obecně vzato, ústní jednání má zejména smysl jednak tehdy, usnadní-li shromáždění námitek jak účastníkům řízení, tak správnímu orgánu, a za druhé, jestliže to umožní nebo zlepší komunikaci mezi stavebníkem a ostatními účastníky stavebního řízení. Význam místního šetření lze spatřovat zejména tam, kde není známo budoucí staveniště a poměry na něm.

V posuzované věci nelze hovořit o tom, že by účastníkům řízení bylo třeba usnadnit podat námitky, žalobce tak bez obtíží činil prostřednictvím svých podání. A i když správní orgán nenařídil ústní jednání, žalobcův kontakt se Stavebníkem nebyl nikterak ztížen, či dokonce znemožněn. Žalobcova podání se dostala do dispozice Stavebníka, který se k nim vyjádřil, a zpětně bylo umožněno žalobci, aby zaujal k věci stanovisko. I když tedy nebylo vyčerpávajícím způsobem odůvodněno, proč bylo upuštěno od ústního jednání, ať už spojeného nebo nespojeného s místním šetřením, jeho hlavní smysl, jak je vymezen výše, byl dodržen a respektován jiným způsobem. Soud je proto toho názoru, že by tento nedostatek mohl být pouze takovou vadou řízení, která nemohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Nelze se totiž důvodně domnívat, že správní rozhodnutí by bylo věcně jiné, kdyby bylo stran této námitky odůvodněno podrobněji.

[XI]

Podání žalobce prvoinstančnímu správnímu orgánu ze dne 10.2.2010

Žalobce se v první instanci obracel na stavební úřad v zásadě dvakrát, když v obou případech své podání nazval jako vyjádření. Poprvé stavební úřad, ve shodě s odvolacím správním orgánem, toto podání posoudil jako námitky podle § 112 odst. 2 stavebního zákona. Ve druhém případě bylo žalobcovo podání uplatněno po lhůtě stanovené stavebním úřadem ve smyslu § 112 odst. 2 stavebního zákona a bylo posouzeno jako vyjádření účastníka řízení k podkladům pro vydání rozhodnutí.

Ve smyslu § 112 odst. 2 věty druhé stavebního zákona upustí-li [stavební úřad] od ústního jednání, určí lhůtu, která nesmí být kratší než 10 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky, popřípadě důkazy. Stavební úřad tak v posuzované věci učinil. Jistě, minimální délka lhůty může být v kontextu okolností konkrétní stavby vnímána jako krátká, ovšem v takovém případě je třeba požádat o její prodloužení nebo o prominutí zmeškání (k tomu srov. § 41 správního řádu). Jinak je pro účastníky řízení závazná.

Podle § 112 odst. 2 věty třetí stavebního zákona správní orgán zároveň upozorní účastníky řízení, že k pozdě uplatněným závazným stanoviskům, námitkám, popř. důkazům nebude přihlédnuto. Striktní výklad této věty by mohl tendovat k tomu, že k podnětům podaným právě po uplynutí určené lhůty nebude vůbec přihlédnuto, avšak soud se domnívá, že by k nim přihlédnuto býti mělo. Nikoliv ovšem jako k námitkám (ve smyslu § 112 stavebního zákona), nýbrž jako k jinému vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. A stavební úřad přihlédl i k obsahu Podání ze dne 10.2.2010. Soud je proto přesvědčen, že se správní orgány s tímto podáním v procesní rovině vypořádaly správně.

Soud se nemůže ztotožnit s žalobcovým tvrzením, že nemohl uplatnit námitky k podkladům rozhodnutí, které v době oznámení o zahájení řízení ve spise stavebního úřadu nebyly. Ano, na samém počátku řízení byla žádost doložena mj. jiným řešením zajištění stavební jámy. Ovšem již 23.12.2009 bylo stavebnímu úřadu doručeno Stavebníkovu podání z téhož dne, jímž doplnil žádost o stavební povolení. Podstatou doplnění byla úprava spočívající ve vypuštění předpínacích kotev záporové stěny zasahující na pozemek žalobce, přičemž nové řešení spočívalo v náhradě kotev vzpěrami, které měly být vybudovány na pozemku Stavebníka. Přílohami tohoto podání byly části projektové dokumentace označené jako F.1.1.1.02 Základy; F.1.3.01 Technická zpráva; F.1.3.02 Půdorys zajištění stavební jámy; F.1.3.03 Půdorys pilot; F.1.3.05 Zajištění stavební jámy – pohled B; F.1.3.07 Zajištění stavební jámy – řez 1-1; F.1.3.08 Zajištění stavební jámy – řez 2-2; F.1.3.10 Doplněk statického výpočtu. Oznámení o zahájení řízení však bylo učiněno vůči účastníkům řízení až v lednu 2010, čili z tohoto hlediska žádost už obsahovala ono pozměnění. Fakt, že žalobce, resp. jeho zástupce, nahlédli do spisu až 8.2.2010 (viz protokol z nahlížení do spisové dokumentace z tohoto dne), tedy až po uplynutí lhůty stanovené k podání námitek, nelze klást k tíži správních orgánů.

[XII]

Umístění stavby Polyfunkčního domu v rozporu s pravomocným územním rozhodnutím

Ani tuto námitku soud nepovažoval za důvodnou. Žalobce svoji výtku opíral o výkresy označené jako F.1.3.07 a F.1.3.08. Ony výkresy se ovšem, a je to na nich výslovně uvedeno, týkají zajištění stavební jámy. Vztahují se proto čistě na technickou podporu pro realizaci vlastní stavby a v takovém případě je možné vést práce i ve vzdálenosti menší než 3,7 m, jak je zde sporováno. To není svévole stavebního úřadu, ale jde o aplikaci právního předpisu, konkrétně prováděcí (ke stavebnímu zákonu) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, kde se vzájemnému odstupu staveb a konkrétně měření vzdálenosti věnuje ustanovení § 25, zejména odst. 8 (k tomu srov. § 25 odst. 8 vyhlášky č. 501/2006: „*Vzájemné odstupy a vzdálenosti se měří na nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy obvodových stěn, balkonů, lodžii, teras, dále od hranic pozemků a okraje vozovky pozemní komunikace.*“). Soud je přesvědčen, že postup stavebníka i správních orgánů obou stupňů odpovídal, pokud jde o měření vzdáleností, intencím vyhlášky č. 501/2006 Sb.

[XIII]

Předložení dalšího znaleckého posudku k novému zakládání stavby

Soud již v počátku odůvodnění tohoto rozsudku předznamenal, jakým způsobem hledí na vyjádření znalců, ať už konkrétně soudních znalců, nebo obecně osob obeznámených s problematikou, jako v případě Ing. Fulkové. A pro přesnost zde uvádí text napadeného rozhodnutí, proti němuž míří závěrečná žalobní výtku: „*V posuzovaném případě bylo odvolání doplněno po zákonné lhůtě. Jak již bylo výše uvedeno, obsahem doplnění odvolání byl především „Znalecký posudek 01/2010“ zpracovaný znalcem v oboru stavebnictví Ing. Jiřím Birkou, který reaguje na nově předložený návrh ve stavebním řízení, a to zajištění pažení stavební jámy vzepřením, místo původního návrhu kotvením u hranice mezi pozemkem Okresního soudu a pozemkem určeným pro realizaci polyfunkčního domu. Stavební úřad ani odvolací orgán si tento znalecký posudek od odvolatele nevyžádali, vzhledem k tomu, že všechny části projektové dokumentace jsou zpracovány oprávněnými odborně zdatnými osobami, a proto neměl stavební úřad důvod stanovovat znalce ke zpracování znaleckého posudku, který by výsledek jejich činnosti ověřil. Stavební úřad i odvolací orgán vycházel především ze závěrů zpracovatele projektové dokumentace, zejména pak ze závěrů zpracovatele statického výpočtu zajištění stavební jámy Ing. Petra Hampla, autorizovaného inženýra pro statiku a dynamiku staveb, který již s novým zajištěním pažení stavební jámy vzepřením (na stranu Okresního soudu) počítal (podrobněji viz vyjádření odvolacího orgánu k námitce č. 1, 2 odvolání). Doložený znalecký posudek odvolací orgán posoudil jako vyjádření účastníka řízení doložené před vydáním rozhodnutí.“.*

Mantinely postupu správního orgánu ve stavebním řízení při žádosti o vydání stavebního povolení jsou dány v § 111 stavebního zákona, který stanoví především (nejprve obecně) obsah otázek přezkoumávaných ve stavebním řízení [k tomu srov. § 111 odst. 1 stavebního zákona: „*Stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést (...)*“]. Vedle toho pak upravuje procesní postup stavebního úřadu v této fázi stavebního řízení (§ 111 odst. 3). Korektivem výkladu § 111 je dle názoru zdejšího soudu zejména § 2 odst. 4 správního řádu, především tam vyslovená zásada ochrany veřejného zájmu. Z tohoto pohledu by soud jistě nesouhlasil s tím, kdyby stavební úřad toliko ustrnul na tom, že má k dispozici odborná vyjádření od odborně způsobilých osob a tudíž, velmi zjednodušeně řečeno, není důvod zabývat se čímkoliv jiným. Takový postup by bezesporu nenaplňoval požadavky § 111 stavebního zákona za použití základní zásady činnosti správních orgánů reglementované v § 2 odst. 4 správního řádu.

V průběhu řízení může dojít k tomu, že to bude stavební úřad, kdo svou vlastní činností zjistí, že tu jsou určité pochybnosti v (o) projektové dokumentaci. K těmto zjištěním však může dojít také aktivitou někoho jiného, zpravidla souseda, obecně vzato však kohokoliv. Jestliže k něčemu takovému dojde, stavební úřad je povinen se s touto záležitostí vypořádat. Většinou se tak stane díky erudici pracovníků stavebního úřadu a na základě jejich vlastních znalostí a zkušeností. V některých případech by ovšem bylo třeba ustanovit soudního znalce postupem podle § 56 správního řádu (k tomu srov. § 56 správního řádu: „*Závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce.*“). Z tohoto pohledu soud hledí kriticky na názor žalovaného vyslovený při jednání soudu: „*Není možné, aby v každém takovém případě správní orgány z veřejných zdrojů financovaly jakési „třetí znalecké posudky“, když navíc ani ony nemusí být zárukou správného vyřešení problému.*“ Soud by

nemohl akceptovat odůvodnění, že na takový postup nebyly finanční prostředky. Jestliže správní orgán je povinen dbát ochrany veřejného zájmu (zejména § 2 odst. 4 správního řádu) v případě, že by zde byly okolnosti nebo skutečnosti vyžadující odborného posouzení nad rámec možností pracovníků stavebního úřadu, bylo by potřebné ustanovit znalce a zadat mu vypracování znaleckého posudku. Samozřejmě, mělo by se to týkat jen konkrétního segmentu, aktivita znalce by pak byla korigována potřebným směrem, což by přineslo jistě konkrétnější výsledky a i finanční stránka věci by byla příznivější. Podstatné však je, že k ničemu takovému (míněno nezadání vypracování znaleckého posudku z důvodu finanční náročnosti takového postupu) v posuzované věci nedošlo.

Jak soud zmínil výše, předpokladem pro postup podle § 56 správního řádu může být buď vlastní iniciativa správního orgánu, nebo dostatečně konkrétní argumentace kohokoliv jiného (se vztahem k řízení). V dané věci připadá v úvahu žalobce, tedy soused. Stavební úřad takovou iniciativu neprojevil, zbývá tedy druhá možnost.

Soud je přesvědčen, že nedošlo ani k té.

Žalobce v odvolání trval na zpracování nezávislého posudku. Dne 2.6.2010 bylo do podatelny žalovaného doručeno žalobcovo podání datované dne 31.5.2010 označené jako „Odvolání do rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, Stavebního úřadu č.j. SÚ/5505/09/Ko-330 ze dne 01.03.2010“ v jehož textu žalobce uvedl: *„Doplňujeme naše odvolání do rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, Stavebního úřad ze dne 01.03.2010 o znalecký posudek Ing. Jiřího Birky ve věci vlivu stavby Polyfunkčního domu Karlovy Vary, Moskevská ulice na budovu a pozemek Okresního soudu v Karlových Varech, ve kterém se dokazuje, že navržené založení stavby Polyfunkčního domu neposkytuje bezpečnou ochranu budovy Okresního soudu v Karlových Varech, ani souvisejících konstrukcí, které leží na přilehlém pozemku a jejich funkce je pro jeho provoz nezbytná a zásadní.“*. Nic dalšího, žádná konkrétní tvrzení o tom, co se uplatňuje, jaké závěry znalce obsažené v jím vyhotovené listině se předkládají jako argumentace s uvedením toho, k jakému zásahu do práv tím dochází. Žalobce takto jistě argumentovat mohl, ale neučinil tak. A jak již bylo řečeno výše, není možné požadovat po správním orgánu, aby z předložené listiny sám, bez čehokoliv jiného, vyjímал jednotlivou argumentaci (zde Ing. Birky) a zkoumal, v čí prospěch či neprospěch hovoří. Zde musí být určitá tvrzení.

Soud je ale také toho názoru, v rozporu s názorem žalovaného, že odvolání lze doplňovat. V oblasti správního práva existují typy řízení, která výslovně umožňují doplňovat odvolání, např. situace odvolacího řízení podle dnes již neplatného daňového řádu (zákon č. 337/1992 Sb.). Existují však i řízení, kdy není možné rozšiřovat důvody, které jsou v určité dané zákonné lhůtě vyjevitelné. Takovým případem je řízení podle s.ř.s. Ani správní řád, ani stavební zákon nic takového výslovně nestanoví. Interpretací § 82 odst. 4 správního řádu soud dospěl k závěru, že i v průběhu odvolacího řízení lze odvolací důvody doplňovat. Vyšel přitom z výkladu první věty § 82 odst. 4 správního řádu *a contrario* (k tomu srov. § 82 odst. 4 správního řádu: *„K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu*

s odvoláním.“). Ta hovoří o nových skutečnostech a návrzích na provedení nových důkazů, uvedených v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení. *A contrario* lze tedy dovodit, že to, co uplatnit lze, lze uplatnit i v průběhu odvolacího řízení (pochopitelně s výhradou nejistého výsledku, protože účastník řízení neví, kdy správní orgán rozhodne a je zde riziko, že takový podnět již přijde pozdě). Žalobce však neuplatnil žádné relevantní konkrétní tvrzení. Lze tak aprobovat úroveň, s jakou se správní orgán s problematikou vypořádal.

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, **a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.**

Soud neprovedl důkazy navržené osobou zúčastněnou na řízení, a to protokolem ze dne 4.5.2011 (diskuse k technickému řešení zajištění stavební jámy) a protokolem ze dne 23.8.2011 (projednání technického řešení založení objektu a zajištění stavební jámy), protože jejich provedení, vzhledem k výše prezentovaným důvodům, které vedly soud k zamítnutí žaloby, by bylo zjevně nadbytečné.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný se však tohoto práva vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení (dále též jen „OZNŘ“) soud uvážil následujícím způsobem. Osoba zúčastněná na řízení při jednání soudu uvedla, že si je vědoma toho, že má právo na náhradu nákladů řízení, pouze pokud plnila povinnost uloženou soudem nebo svědčí-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele. V tomto bodě měla zato, že v předmětném řízení jsou dány důvody hodné zřetele, které vyplývají z toho, že věc se primárně týká jejího subjektivního práva realizovat předmětnou stavbu a že rozhodnutím soudu o přiznání odkladného účinku jí bylo toto právo odňato. Z tohoto důvodu musela OZNŘ v řízení aktivně vystupovat a bránit svá práva. Podáním ze dne 20.10.2011 pak OZNŘ vyčísila náklady řízení v částce 16.599,60 Kč.

Soud dospěl k závěru, že požadavek OZNŘ na náhradu nákladů řízení není důvodný. Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení *právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.* Soud v dané věci OZNŘ žádnou povinnost neuložil, a proto zbývá k posouzení jen situace předvídaná druhou větou citovaného ustanovení. Zákon sám neuvádí (a to ani příkladmo), jaké to mohou být důvody. Doktrína se kloní k názoru, že půjde o případy, kdy OZNŘ vynaložila důvodně vzhledem ke svým poměrům nezanedbatelné náklady na realizaci svých práv v řízení, např. na zastoupení, nahlížení do spisu, vyjádření, účast na jednání apod. (k tomu srov. např.: Součková, Marie, a kol.: Soudní řád správní s judikaturou a související předpisy. 1. vyd. Praha: C.H.Beck, 2005; Brothánková, Jana – Žišková, Marie: Soudní řád správní s vysvětlivkami a judikaturou. 2. vyd. Praha: Linde, 2006). Navrhovatel nebo stavebník v řízení o žádosti o vydání stavebního povolení zpravidla přijme v zahájeném soudním řízení status osoby zúčastněné na řízení, přičemž z pohledu s.ř.s. se jedná o standardní řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kde napadeným rozhodnutím

je rozhodnutí, které zamítlo odvolání a potvrdilo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (= stavební povolení). Podstata argumentace OZNŘ ve vztahu k požadované náhradě nákladů řízení spočívala v tom, že zdejší soud přiznal žalobě odkladný účinek. Ano, k tomu skutečně došlo. Nicméně, eventuální nárok nemá podle názoru zdejšího soudu přímou souvislost s tímto řízením. Jestliže by došlo k určité újmě spočívající v tom, že osoba zúčastněná na řízení nemohla od okamžiku přiznání odkladného účinku žalobě stavět, zakládalo by to podle názoru soudu spíše nárok civilistický spočívající v tom, že realizace stavby v pozdějším období může být dražší, dochází k úniku určitého zisku atp., nikoliv však, že by to mělo bezprostřední souvislost s náklady tohoto řízení. Proto soud rozhodl tak, že se osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů nepřiznává.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost ve třech písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.). Kasační stížnost se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s.ř.s. Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.). Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.ř.s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Plzni dne 25. října 2011

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková